

Tạm biệt nhé, tính lười biếng!

Bì kíp lập kế hoạch

"Tại sao mẹ lại bảo xây dựng được một kế hoạch tốt
sẽ có thể làm chủ cuộc đời mình nhỉ?"

Seo Ji Weon
Lee Young Rim

KIDS
ALPHA

NXB
DÀN TRÍ

Seo Ji Weon & Lee Young Rim

TẠM BIỆT NHÉ, TÍNH LƯỜI BIẾNG

Bản quyền tiếng Việt © 2014 Công ty Cổ phần Sách Alpha

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

KẾ HOẠCH 1

Đi tìm ước mơ

Ai cũng có những việc mình ấp ủ,
ai cũng có ước mơ của riêng mình,
Nhưng đâu phải ai cũng thực hiện được điều đó.
Nếu bạn muốn biến ước mơ thành hiện thực,
thì hãy lên một kế hoạch thật hoàn hảo.
Kế hoạch là nấc thang thực hiện ước mơ,
giống như việc leo bậc thang,
từng bước từng bước vững chắc.
Và một ngày đẹp trời nọ,
đôi tay bạn với tới trời cao,
hái những vì sao mơ ước của chính mình.

Chỉ còn 24 tiếng nữa là tới ngày tận thế, bạn sẽ làm gì?
Hiện giờ ngày tận thế chỉ cách chúng ta 22 tiếng 55 phút 42 giây.
Không biết lúc này, bạn nhỏ Bong Hee đang làm gì nhỉ?
“Trời đất quỷ thần ơi!” Chú hói đầu bứt túm tóc ít ỏi trên đầu mình. “Sao có thể? Lẽ nào hôm nay chính là ngày tận thế?”

Một thím đứng bên đường vội lấy tay bưng miệng, một cô gái trẻ bồn chồn cắn móng tay, một cụ ông đưa đôi bàn tay nhăn nheo ôm lấy mặt và một anh thanh niên mặt đầy mụn đứng thất thần.

Lúc này, trên ti vi, phát ra giọng nói đĩnh đạc của người dẫn chương trình: “Mọi người thấy chưa? Một hành tinh đang lao nhanh về phía trái đất chúng ta! Theo các chuyên gia dự tính, thể tích của hành tinh này tương đương với thể tích trái đất!”

Hình ảnh một hành tinh dài, lồi lõm đang bay xuyên qua vũ trụ xuất hiện trên màn hình ti vi. Nó lao dọc theo quỹ đạo, kéo theo chiếc đuôi dài, trông giống một con nòng nọc đang bơi trong nước.

Khán giả ngồi chật kín khán đài. Người dẫn chương trình tiếp tục câu chuyện, giọng anh đầy lo lắng: “Nghe nói vận tốc của hành tinh đạt 38 nghìn km/giây. Nếu dựa vào tốc độ này, dự đoán nó sẽ lao vào trái đất lúc 8 giờ 23 phút, sáng ngày mùng 5 tháng 4, tức là 24 tiếng nữa kể từ thời khắc này. Hỡi người dân trên toàn thế giới, chỉ còn một ngày nữa thôi, hành tinh đó sẽ đâm vào trái đất thân yêu của chúng ta!” “Khoảnh khắc va chạm, toàn bộ nhân loại sẽ bị diệt vong! Ngày tận thế sắp đến rồi, trái đất đang lâm vào cảnh hỗn loạn. Đây là buổi truyền hình trực tiếp cuối cùng trên trái đất, và bây giờ chúng ta hãy cùng tìm hiểu tình hình bên ngoài xem sao. Vâng, xin chào phóng viên Joo!”

Trên màn hình, xuất hiện hình ảnh một quảng trường rộng lớn.

“Tôi là phóng viên Joo đang có mặt tại hiện trường. Ở đây đang diễn ra một sự việc vô cùng ly kỳ.”

Trên quảng trường, đủ loại người với đủ mọi tâm trạng, người thì cầu nguyện, người thì ôm nhau, có người lại hát, có người diễn thuyết, còn có cả người chân trần đi bộ.

Chợt người ta nhìn thấy trong không trung, vô số những tờ tiền màu đỏ bay tứ tung, rơi đầy mặt đất.

“Tiền từ trên trời rơi xuống kia! Nhiều tiền quá!”

Những tờ tiền màu đỏ chất đống như lá rụng mùa thu. Một cơn gió thổi chúng bay vương vãi khắp nơi, khiến đường phố trở nên bừa bộn.

“Phóng viên Joo, tiền ở đâu rơi xuống vậy?”

“Có lẽ từ trên nóc của tòa nhà kia. Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ có rất nhiều người xông vào nhặt tiền, phở xá nhón nháo và lộn xộn, nhưng bây giờ chẳng ai buồn cúi xuống nhặt cả.”

Người ta còn chau mày, bức bối khi phải gơ tay phải bỏ những tờ tiền vương trên đầu mình.

Trên màn hình ti vi xuất hiện hình ảnh một ông lão hói đầu ngồi trên nóc tòa nhà cao tầng, đang ném từng nắm tiền ra không trung.

“Ôi! Chẳng phải là ngài chủ tịch hội đồng quản trị họ Wang, người nổi tiếng là giàu có nhưng vô cùng keo kiệt đó sao?”

Phóng viên Joo đưa micro về phía vị chủ tịch nọ, hỏi: “Xin hỏi, ngài đang làm gì vậy?”

Vị chủ tịch ki bo vừa lau mồ hôi, vừa thở phì phò, đáp: “Đó đều là những đồng tiền mồ hôi nước mắt mà tôi đã kiếm được trong suốt cả cuộc đời mình. Nhưng bây giờ chúng chẳng khác gì giấy vụn, không còn ý nghĩa nữa. Nếu ai có thể cho tôi thời gian một năm, không, cho dù chỉ một tháng thôi, tôi cũng sẵn sàng trả cho họ toàn bộ gia tài mà tôi có.”

Vị chủ tịch hội đồng quản trị ki bo ngồi trên nền xi măng, gào khóc như một đứa trẻ.

“Trên đời này, thứ không thể mua được bằng tiền chính là thời gian. Tôi đã thấm thía được tầm quan trọng của nó. Hu hu hu!” Nói rồi phóng viên Joo cũng ngồi phịch xuống đất và bắt đầu khóc.

Người dẫn chương trình thấy phóng viên Joo khóc thì cũng nghẹn ngào theo: “Các bạn khán giả, chưa tới thời khắc cuối cùng, chúng ta quyết không bỏ cuộc. Hy vọng mọi người sẽ không cam chịu lùi bước, hãy gắng hết sức mình để sống tới phút giây cuối cùng của cuộc đời. Và bây giờ tôi sẽ gọi một cuộc điện thoại.”

Reng, reng, reng!

Chuông điện thoại reo inh ỏi.

“A lô!” Giọng một bé gái vang lên.

“Đây là chương trình truyền hình trực tiếp cuối cùng trên trái đất của chúng ta. Chúng tôi là đài truyền hình NBS, hy vọng chương trình này sẽ mang lại cho quý vị một chút dũng khí và giấc mơ được tái sinh. Xin lỗi đã làm phiền, cháu hãy giới thiệu đôi chút về mình.”

“Cháu là... Ma Bong Hee... học sinh lớp lớp 5/3... trường tiểu học Naeng Cheon.”
Cô bé ấp úng trả lời.

“Ồ! Đây là một bạn học sinh tiểu học. Bé Bong Hee thân mến, hiện giờ chỉ cách ngày tận thế 22 tiếng 55 phút 42 giây nữa thôi, thời gian quý báu đang dần trôi đi, vậy thì ngay lúc này, Bong Hee đang làm gì?”

Nghe người dẫn chương trình hỏi, cô bé thở dài.

Sau đó, cô bé im lặng một lúc rồi mới trả lời: “... Cháu đang ngủ.”

Người dẫn chương trình vô cùng ngạc nhiên: “Cháu nói gì cơ?”

“Cháu đang ngủ. Chính các chú đã đánh thức cháu dậy đây.”

“Ồ, thì ra là thế. Các chú có thể hiểu điều này. Nhưng bây giờ là thời khắc vô cùng quan trọng. Bong Hee, cháu hãy mau thức dậy đi, hãy tranh thủ chút thời gian quý báu còn lại để làm điều cháu định làm. Cháu sẽ làm gì?”

Bong Hee lẩm bẩm: “Cháu sẽ làm gì nhỉ?”

“Chú muốn hỏi xem Bong Hee có kế hoạch đặc biệt nào không?”

“Chú nói kế hoạch ạ? Cháu không có đâu. Cháu luôn ghét những cái gọi là ‘kế hoạch’. Trước đây, cháu cũng đã lập một bản kế hoạch rồi, nhưng cháu chưa bao giờ theo nổi bản kế hoạch đó cả. Kế với chả hoạch, phiền phức lắm ạ.”

“Bong Hee này, nhưng ngày tận thế không còn bao lâu nữa đâu...”

“Chú ơi, cháu buồn ngủ lắm, cháu muốn đi ngủ.”

Nghe thế, người dẫn chương trình chỉ biết than trời.

“Thưa quý vị khán giả, có lẽ là bạn nhỏ Bong Hee vừa phải chịu đựng một sự kích động nào đó, mong quý vị thông cảm. Bong Hee thân mến, bây giờ không còn nhiều thời gian nữa. Thời gian chính là thứ quý giá nhất trên thế gian này, cháu không thể cứ ngủ mãi như thế!” Người dẫn chương trình tức giận hét lên, như thể anh sắp nhảy ra khỏi ti vi đến nơi rồi.

Bong Hee ngáp một cái: “Quý gì chứ ạ, cháu có rất nhiều thời gian.”

Bỗng nhiên, vị chủ tịch hội đồng quản trị ki bo nọ thò đầu về phía ống kính máy quay: “Này Bong Hee, mau dậy đi! Cháu có nhìn thấy những đồng tiền này không? Tiền không mua được thời gian đâu cháu ơi. Mau dậy đi!”

“Không đâu! Hôm qua cháu chơi điện tử tới mãi nửa đêm, bây giờ mệt lắm. Cháu rất đau đầu, cháu muốn đi ngủ! Biệt danh của cháu là ‘bình chân như vại’, cho dù có xảy ra chuyện gì cháu cũng sẽ không lo lắng, không sốt ruột. Mặc kệ hành tinh gì gì đó, mặc kệ ngày tận thế gì gì đó, chẳng liên quan gì đến cháu. Cháu chỉ muốn ngủ thôi.”

“Ồi trời!”

Dù là phóng viên Joo, ông già hỏi đầu, hay người dẫn chương trình tại trường quay, đều kinh ngạc đến mức không thốt nên lời nào.
Bong Hee lấy gối bịt chặt tai, lầm bầm: “... Ồ, mình hiểu rồi, đây chỉ là một giấc mơ.”

“Mơ ư?” Người dẫn chương trình lẫn vị chủ tịch ki bo và cả phóng viên Joo đều cùng lúc thốt lên.
“Từ hồi còn nhỏ, mình đã được mẹ kể cho nghe câu chuyện này rồi, chẳng có tác dụng gì cả. Năm phút, chỉ năm phút nữa thôi!” Bong Hee quần chần quanh người y như một cái kén.
Đột nhiên, giọng nói khàn khàn của bố từ trong phòng vọng ra: “Con sắp rơi khỏi giường rồi kìa!”
Bịch!
“Uiii daaa!” Bong Hee ré lên, cô bé thấy như thể có hàng trăm ngôi sao đang bay lượn trước mắt mình.
“Bong Goo, em đẩy chị ngã hả! Bố ơi, con sắp chết rồi!”
Bố cười ha hả: “Dậy đi, vua đi muộn, Ma Bong Hee ‘bình chân như vại’!”
Bố cõng Bong Hee trên lưng đứng dậy.
“Bong Hee sắp chết! Con sắp chết!” Bong Hee muốn đẩy tay bố ra nhưng làm thế nào cô bé cũng không thoát khỏi đôi tay to lớn của bố được.
Một ngày của Bong Hee bắt đầu như thế đó!

Một ngày của Ma Bong Hee "bình chân như vại"

Bong Hee mặc chiếc váy liền nhem nhuốc cùng chiếc áo khoác nhàu nhĩ.

Brùm..., brùm...!

Chiếc xe bắt đầu nổ máy.

“Bố ơi, nhanh lên! Nhanh nữa lên! Tiến lên!” Bong Hee ngồi sau xe máy hét toáng.

Cậu em trai Bong Goo đầu đội mũ bảo hiểm, ngồi yên lặng phía trước.

Những đứa trẻ khác có lẽ đã vào lớp rồi, vì chỉ nhìn thấy lác đác vài người trước cổng trường.

“Bố đưa con đến trước cửa dãy phòng học, nhanh nhanh lên bố ơi!”

Chiếc xe máy đi qua cổng trường, đỗ lại bên ngoài dãy phòng học. Cô bé tháo mũ bảo hiểm đưa cho bố, rồi chạy thẳng vào trong.

Từ xa, thầy hiệu trưởng đã nhìn thấy cảnh bố Bong Hee đưa con gái đi học.

Cửa lớp vừa mở, cô chủ nhiệm và các bạn đều đổ dồn mắt về phía Bong Hee.

“Em lại đến muộn nữa à?” Cô giáo nghiêm khắc hỏi. Giọng của cô có vẻ giận lắm.

Bong Hee quả không hổ danh là “bình chân như vại”, cô bé chẳng hề tỏ ra sợ hãi trước thái độ nghiêm khắc của cô chủ nhiệm. Cô bé chớp mắt một cái và nghĩ ngay ra phải giải thích với cô về việc đi học muộn của mình thế nào: “Một hành tinh sắp đâm vào trái đất, ngày tận thế sắp đến rồi cô ạ...”

“Ngày tận thế?” Cô giáo tròn mắt nhìn Bong Hee một lượt rồi nói: “Không tìm được lý do nào liền lôi ngày tận thế ra hả? Nhìn bộ dạng của em lúc này cũng hợp lý đấy, Bong Hee!”

“Ha ha ha!” Nghe thấy vậy, các bạn trong lớp cũng cười phá lên.

Lúc này, Bong Hee mới nhìn lại quần áo trên người mình. Chiếc váy liền nhem nhuốc và chiếc áo khoác nhàu nhĩ, đã thế, cô bé còn đi đôi dép lê hoạt hình của Bong Goo nữa chứ. Còn đầu tóc thì không cần nói, rối bù như tổ quạ.

Cô giáo quả không sai. Nếu có người nói cô bé vừa mới thoát nạn thì ai nấy cũng sẽ gạt đầu tin ngay!

Bỗng nhiên...

Cốc, cốc, cốc!

Thì ra là tiếng gõ cửa của thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng nói nhỏ với cô chủ nhiệm điều gì đó. Nhân lúc ấy, Bong Hee vội vàng trốn khỏi tầm mắt của cô và ngồi vào chỗ của mình, cô bé tưởng rằng như vậy đã thoát nạn nhưng hóa ra thái độ của cô chủ nhiệm lại càng nghiêm khắc hơn.

“Tôi xin lỗi. Tôi sẽ nhắc nhở em ấy, sau này sẽ không xảy ra những việc như vậy nữa.” Cô chủ nhiệm cúi đầu nhận lỗi với thầy hiệu trưởng. Rồi cô vừa nghe thầy nói, vừa liên tục gạt đầu.

“Ma Bong Hee, hôm nay em đi học bằng gì?” Sau khi thầy hiệu trưởng đi rồi, cô chủ nhiệm nén giận hỏi.

“Em... Em đi bằng xe máy ạ.”

“Xe máy à? Ồ!” Các bạn cùng lớp đều nhìn Bong Hee vô cùng ngạc nhiên.

“Trường có quy định phụ huynh không được đưa con đi học bằng phương tiện cá nhân. Mỗi lần họp lớp, thầy hiệu trưởng đều dặn đi dặn lại, em vẫn nhớ đấy chứ?”

“Vâng ạ!” Bong Hee lí nhí đáp.

“Thế mà vẫn còn dám đi học bằng xe máy? Đã gây ồn ào, lại còn để xe chạy đến tận cửa dãy phòng học, em là người giao hàng hay sao?”

“Em xin lỗi cô. Muộn quá nên em mới...” Bong Hee biết rằng bây giờ tốt nhất là hãy tỏ thái độ ăn năn hối lỗi.

Bạn đã bao giờ nhìn thấy cái ấm nước sôi đến độ bốc hơi nóng ngùn ngụt chưa nhỉ, lúc này, cô chủ nhiệm của Bong Hee cũng đang hệt như thế đấy!

“Nhìn, mình phải nhìn. Một nhà giáo ưu tú như mình không được phép nổi nóng, phải nhìn thôi!” Cô giáo vừa nói, vừa nhắm chặt mắt lại.

“Các em, chúng ta bắt đầu bài học!” Cô gượng cười, lên tiếng.

“Vâng ạ!” Các học sinh lấy sách vở trong cặp ra rồi đặt lên bàn, riêng Bong Hee tìm mãi vẫn không thấy sách của mình đâu.

“Ma Bong Hee, sách của em đâu rồi?” Cô lại nhìn về phía Bong Hee.

Bong Hee lúc này mới nhớ ra: “Dạ thưa, em để sách ở trong tủ để đồ ạ.”
“Cô chẳng đã dặn là ngày nào cũng phải mang sách theo hay sao? Cô nhắc em đến hàng trăm lần rồi đấy! Em để sách trong tủ để đồ thì về nhà lấy gì làm bài tập, lấy gì ôn tập?” Cô giáo chau mày nói với Bong Hee.

Bong Hee đi đến mở cửa tủ để đồ, trong đó có bài thi của tháng trước, bài tập tuần trước, tài liệu của môn mỹ thuật và có cả bộ quần áo thể thao hôi rình. Cô bé bắt đầu lật tìm sách ngữ văn, nhưng tìm mãi mà cũng không thấy. Rầm!

Mọi thứ trong tủ bỗng rơi ào xuống đất. Nào là bút viết, sách giáo khoa, thước kẻ, nào là bút chì, giấy màu, bột màu...

“Ôi trời... Ma Bong Hee! Hôm nay em thử tính kiên nhẫn của tôi đấy hả?” Cô chủ nhiệm giận dữ kêu lên. Lúc này trông cô y như quả bom hẹn giờ chuẩn bị phát nổ. Bong Hee lấy chân gạt đồ sang một bên, rồi vội vàng trở về chỗ ngồi, sau đó cúi đầu vờ ăn năn, chẳng khác gì vừa phạm tội tày trời: “Giả vờ tỏ ra đáng thương, phải tỏ ra đáng thương thì sẽ không sao hết. Đúng thế! Bây giờ, giả mà khóc được thì tốt. Hôm qua, lúc xem phim truyền hình, mình còn khóc tu tu cơ đấy.”

Nhưng Bong Hee cố mãi cũng chẳng có tí nước mắt nào, cô bé liền lén dùng tay nhúng nước bọt giả vờ làm nước mắt. Màn kịch đó may mắn có được một khán giả là Myung Kil.

“Thưa cô, bạn Bong Hee khóc rồi ạ!” Myung Kil thưa với cô giáo. Bong Hee bỗng thấy vô cùng biết ơn Myung Kil, còn thấy cậu ta hôm nay thật đáng yêu.

“Hu hu!” Bong Hee càng khóc to hơn, còn đập cả tay xuống bàn nữa.

Cô giáo thở dài: “Ma Bong Hee, cô đi dạy ba mươi năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp một học sinh như em. Chưa bắt đầu bài học mà em đã phạm tới sáu lỗi! Đi muộn, trang phục không chỉnh tề, đến trường bằng xe máy, đi dép lê vào lớp, không dọn dẹp tủ để đồ, cản trở cô giáo giảng bài!”

Cô giáo càng nói càng lớn tiếng. Nhưng rồi cô lại hít thở thật sâu, cố nén cơn giận vào lòng: “Một nhà giáo ưu tú như mình không được phép nổi nóng!”

“Phù!” Bong Hee yên tâm thở phào một cái.

“Nhưng... vì em phạm nhiều lỗi như thế, thì mặc kệ đây có phải là việc mà một nhà giáo ưu tú nên làm hay không...”

“Đạ?”

“Bong Hee, bắt đầu từ hôm nay, em sẽ phụ trách dọn dẹp nhà vệ sinh. Cô mong em sẽ thay đổi thái độ của mình, chăm chỉ lau chùi sạch sẽ. Em hãy lau thật sạch nhà vệ sinh, cô muốn em lau thật sạch! Em rõ chưa?”

“Đến... đến khi nào ạ?” Bong Hee nhìn vào mắt cô hỏi với vẻ lo lắng, sợ sệt.

“Một tháng.”

“Ồi!” Cả lớp đều thốt lên và chỉ biết nhìn Bong Hee đầy thông cảm.

“Hu hu... Hu hu hu!” Bong Hee lại bắt đầu khóc. Lần này, cô bé khóc thật, dù có là Ma Bong Hee “bình chân như vại” cũng không thể chịu nổi “sự thật tàn khốc” này. Tan học, các bạn khác đều đã về nhà. Lúc này Bong Hee đang đeo găng tay và quỳ trước bồn cầu cọ rửa.

“Hừ, đều là do cái giấc mơ ngày tận thế đó!” Bong Hee vừa ra sức cọ bồn cầu vừa càu nhàu.

“Ma Bong Hee! Thế nào rồi?” Ni Na và Na Na thò đầu qua cửa nhà vệ sinh.

Cặp chị em song sinh Ni Na và Na Na giống y nhau, giống đến mức nếu không quan sát thật kỹ thì khó nhận ra được ai là chị, ai là em.

“Nếu là các cậu, các cậu sẽ thế nào?” Bong Hee cầm cây chổi cọ thật mạnh vào bồn cầu, “Hừ, ai đi vệ sinh mà để bẩn thế không biết! Các cậu chưa đi à? Còn không chịu đến giúp tớ một tay à?”

“Trời ơi! Bọn tớ xinh đẹp thế này việc gì phải đi cọ bồn cầu chứ?” “Đúng thế! Việc cọ bồn cầu chỉ dành cho những học sinh cá biệt liên tục phạm sáu lỗi như cậu thôi.” Ni Na và Na Na chế giễu.

“Nếu các cậu đến để chọc tức tớ thì các cậu mau đi đi. Tớ bận lắm.”

“Vây cũng được, bọn tớ cũng rất bận. Bọn tớ có bao nhiêu là việc phải làm. Na Na, đi thôi, chúng mình còn phải tham gia phỏng vấn ở đài phát thanh của trường nữa.”

Bong Hee tò mò: “Phỏng vấn? Các cậu định làm ca sỹ à?”

“Không phải ca sỹ, mà là người dẫn chương trình. Người dẫn chương trình xinh đẹp với giọng nói trong trẻo được cả trường yêu thích ấy!” Ni Na nói như đang đọc diễn cảm, gương mặt lộ rõ sự thích thú.

“Các cậu muốn trở thành người dẫn chương trình á?” Bong Hee hỏi, không tin nổi.

“Cậu không biết sao? Máy ngày nay, đài phát thanh NBS, chính là đài phát thanh của trường mình, đang tuyển đấy.”

“Đài phát thanh NBS?” Ba chữ NBS màu vàng bỗng hiện ra trong tâm trí Bong Hee.

“NBS” chính là “Đài phát thanh trường tiểu học Naeng Cheon”. Đài phát thanh NBS là nơi đưa những sự kiện xảy ra trong trường đến cho giáo viên và học sinh toàn trường thông qua ti vi hoặc phát thanh.

Mỗi khi nhìn một bạn dẫn chương trình trước ống kính máy quay, mọi người đều cảm thấy rất ngưỡng mộ. Ngay lúc này đây, Bong Hee “bình chân như vại” cũng thấy xao lòng.

“Bọn tớ là người đăng ký đầu tiên.” “Ma Bong Hee, cậu đáng thương quá, làm thế nào nhỉ? Lúc bọn tớ đang cầm micro thì cậu lại đang cọ bồn cầu.” Ni Na và Na Na vẫn ra sức giễu cợt.

“Các cậu đúng là những đứa bạn tồi, cười trên sự đau khổ của người khác. Tớ mặc kệ các cậu tham gia đài phát thanh hay là đài khi gió gì, chẳng liên quan đến tớ!”

Bong Hee nói xong liền giơ cây chổi cọ lên.

“A! Tớ có cách giải cứu cậu rồi!” Na Na đột nhiên hào hứng vừa vỗ tay vừa nói.

“Cách gì?” Bong Hee và Ni Na đồng thanh hỏi.

“Hay là cậu cũng đăng ký tham gia thi tuyển vào đài phát thanh. Hàng ngày, sau khi tan học, đài đều họp để thảo luận chủ đề và nội dung bản tin, so với việc cọ nhà vệ sinh thì việc của đài phát thanh trường quan trọng hơn rất nhiều, đúng không? Chỉ cần cậu trở thành thành viên của đài là cô chủ nhiệm sẽ không bắt cậu dọn nhà vệ sinh nữa.”

Đôi mắt Bong Hee bỗng mở to.

Nhưng Ni Na lắc đầu: “Em nói vớ vẩn gì đấy? Bong Hee làm sao vào được đài phát thanh trường? Nghe nói phỏng vấn khó lắm nhé, ngoài ra còn phải thi viết nữa, ngay cả bọn mình cũng khó có thể trúng tuyển nữa là.”

Vừa nghe đến thi thì Bong Hee đã chẳng còn chút lòng tin nào nữa. Bất kể là chuyện gì thì Bong Hee “bình chân như vại” cũng không hề sợ, nhưng chỉ cần nhắc đến chữ “thi” là cô bé đã hãi lắm rồi.

“Đúng đấy, Ni Na cố lên!” “Ừ, Na Na cố lên!” Ni Na và Na Na cùng cổ vũ nhau.

Bong Hee lại quỳ xuống bên cạnh bồn cầu.

“Bồn cầu ơi, bồn cầu! Tại sao mày lại biến thành bồn cầu, tại sao tao lại trở thành người lau chùi mày chứ? Bồn cầu ơi, bồn cầu! Xem ra mày đúng là cái bồn cầu may mắn vì được một cô bé xinh đẹp như tao cọ rửa. Bồn cầu ơi, bồn cầu! Từ nay tao với mày là bạn nhé. Vừa nghĩ đến việc phải lau chùi mày suốt một tháng là tao đã thấy đau khổ rồi. Hu hu hu!” Bong Hee cầm bàn chải kỳ cọ sàn nhà vệ sinh, vừa hát vừa nói. Đúng lúc đó, có tiếng bước chân từ hành lang vọng tới.

Bong Hee liền vội cầm cây cọ bồn cầu lên và ra sức chà thật mạnh, bởi vì đây chính là lúc cô chủ nhiệm đi kiểm tra việc dọn vệ sinh.

Tiệm bánh không thể vắng mẹ

Những ngày không có mẹ, cả nhà Bong Hee vô cùng chật vật. Bất kể là ăn hay mặc, trong nhà chẳng có việc gì làm mọi người vừa ý.

“Con về rồi!” Bong Hee mở cửa tiệm bánh rồi hét lên.

Tinh... tinh! Tinh... tinh!

Tiếng chuông treo trên cửa vang lên.

“Xin chào quý...” Bố Bong Hee giật mình, vừa bật dậy khỏi ghế vừa lên tiếng chào.

“Bố lại ngủ gật đấy à?”

Bố nhìn thấy Bong Hee thì vô cùng thất vọng, thở dài một cái.

“Hôm nay lại chẳng có ai mua bánh hả bố?”

Bố Bong Hee mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, chẳng buồn trả lời câu hỏi của cô bé.

Bố mẹ Bong Hee mở một tiệm bánh có tên “Trò chuyện cùng bánh”. Tuy không phải cửa tiệm cao cấp và rộng rãi nhưng cũng đã mở được mười năm trên đường này rồi, hiện đã có rất nhiều khách hàng thân quen.

Ít nhất nguyên liệu và mùi vị của bánh không hề thua kém bất cứ tiệm bánh lớn nào. Tất cả các loại bánh trong tiệm như bánh sữa, bánh sô cô la, bánh bao rau, bánh bao thịt... đều do bố mẹ Bong Hee tự làm.

Mỗi sáng, khi mẹ nướng bánh, mùi thơm của bánh khiến cả ngôi nhà tràn ngập hương vị hạnh phúc, mùi vị này đã thu hút rất nhiều khách quen quay trở lại cửa hàng.

Nhưng đây là chuyện của một tháng trước. Chẳng biết từ bao giờ mà khách đến mua bánh càng ngày càng ít, mỗi ngày may thì được một hai người.

“Sao hôm nay con về muộn thế? Ở trường có chuyện gì à?” Bố vừa ngáp vừa hỏi.

Bong Hee không muốn nói chuyện bị cô giáo phạt cọ nhà vệ sinh nên về muộn, bèn tìm có khác.

“Cô giáo chủ nhiệm nhờ con làm một vài việc ạ. Cô giáo quý con nhất.” Bong Hee nhún vai trả lời bố.

Bố vẫn chẳng có tâm trí nào nghe Bong Hee trả lời, chỉ lo lằng nhằng nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa.

Tinh... tinh!

Tiếng chuông cửa vừa vang lên, đã thấy Bong Goo bước vào, quẳng cặp sách lên bàn.

“Chị ơi, cô giáo lớp học thêm bảo em hỏi chị sao không đi học.”
“Suyt!” Bong Hee sợ bố nghe thấy liền giơ tay bịt miệng cậu em trai.
Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo, là mẹ Bong Hee gọi về.
“Ma Bong Hee! Hôm nay sao con không đi học thêm nữa?” Tiếng quát của mẹ làm Bong Hee ứa cả tai.
“Đâu có ạ, tại cô giáo chủ nhiệm tìm con có việc...”

“Có việc? Mẹ vừa gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm. Cô nói con hôm nào cũng đi học muộn, nên chẳng phải cô phạt con cọ nhà vệ sinh à? Con đúng là chẳng ra sao! Con đã học lớp năm rồi, tại sao vẫn thế, chẳng quan tâm đến việc gì cả!”

“...”

“Lớp học thêm tuần trước con cũng bỏ học ba buổi! Mẹ chẳng còn mặt mũi nào gặp cô chủ nhiệm hay cô giáo dạy thêm. Từ giờ con mà còn trốn thì đừng nghĩ đến chuyện đi học nữa, mẹ sẽ không lo cho con nữa đâu. Mặc kệ con luôn đấy!”

“Mẹ ơi, thật ra...” Bong Hee chưa nói hết câu, mẹ đã ngắt điện thoại. Bong Hee ứa rừ củi găm mắt.

Rồi bỗng nhiên, cô bé thấy buồn lắm. Không phải buồn vì bị mẹ mắng, mà bởi cảm giác có lỗi với mẹ.

Một tháng trước, đột nhiên mẹ của Bong Hee bị ngất, giờ vẫn đang nằm điều trị trong bệnh viện ở Seoul. Mẹ mới nằm viện vài hôm thôi mà khuôn mặt đã hốc hác cả đi. Bố muốn ở lại bệnh viện chăm sóc mẹ nhưng mẹ khẳng khăng bắt bố về nhà chăm lo cho hai chị em Bong Hee và tiệm bánh.

“Mấy việc lật vật ở bệnh viện em có thể tự lo được.”

Rồi mẹ cầm tay Bong Hee, dặn đi dặn lại: “Con phải đi học thêm đúng giờ, không được đến muộn, rồi thì phải chịu khó chăm sóc em, nghe chưa? Khi mẹ vắng nhà, con vẫn có thể làm tốt, đúng không nào? Con đã mười hai tuổi rồi mà!”

Bong Hee gật đầu đáp lời mẹ, nhưng trong lòng thật sự rất lo lắng không biết mình có thể giữ lời hứa với mẹ không.

Những ngày không có mẹ, cả nhà Bong Hee vô cùng chật vật. Bất kể là ăn hay mặc, trong nhà chẳng có việc gì làm mọi người vừa ý. Bố cũng muốn chăm sóc cho Bong Hee và Bong Goo được tốt như mẹ, nhưng tiệm bánh và việc gia đình khiến ông bận túi bụi. Chỉ mới vài ngày mà khách hàng đã biết mẹ không có ở nhà, do họ nói mùi vị của bánh thay đổi, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến khách mua ngày càng ít đi.

“Mẹ giận rồi hả chị?” Bong Goo hỏi, cậu bé chớp chớp đôi mắt to vẻ cũng muốn khóc lắm rồi.

“Không sao. Thỉnh thoảng mẹ nổi cáu một chút để giải tỏa căng thẳng là bình thường mà. Mẹ suốt ngày ở trong bệnh viện cũng ức chế lắm, phải không?”

“Chính chị làm mẹ giận! Vì chị mà bệnh của mẹ ngày càng nặng hơn thì sao?”

Bong Goo dẫu môi rồi bắt đầu khóc.

Thế là bố ôm lấy Bong Goo, dịu dàng nói: “Làm cho mẹ vui thì bệnh của mẹ sẽ nhanh khỏi hơn rất nhiều. Căng thẳng không có lợi cho bệnh của mẹ. À, bố không hề nói với mẹ chuyện khách mua bánh ngày càng ít, đương nhiên các con cũng không được nói đâu nhé. Bây giờ chúng ta chỉ được nói những chuyện làm mẹ cảm thấy vui vẻ và thoải mái thôi.”

“Nói chuyện gì hả bố?”

“...”

Bong Hee im lặng. Bố và Bong Goo cũng không biết nói gì.

Nhìn qua cửa sổ, đường phố hôm nay có vẻ lạnh lẽo quá.

“Bố ơi, con làm người dẫn chương trình được không ạ?” Bong Hee đang ăn hoa quả bỗng hỏi bố.

“Người dẫn chương trình?”

“Dạ. Đài phát thanh trường con đang tuyển người dẫn chương trình, học sinh lớp năm có thể đăng ký.”

“Xuất hiện trên ti vi trường? Cầm micro để nói? Chị muốn làm người dẫn chương trình? Ôi trời!” Bong Goo sững sốt nhìn chị gái.

Bố nói: “Trước đây mẹ các con cũng có ước mơ trở thành người dẫn chương trình, hồi còn đi học mẹ luôn là người dẫn chương trình ở trường đấy.” Bố mỉm cười nói.

“Thật hả bố?”

“Hèn chi giọng nói của mẹ nghe hay thế.”

“Trước đây, biệt danh của mẹ các con là chim hoàng oanh. Từ tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông đến đại học, mẹ đều là người dẫn chương trình của trường. Hồi học đại học, bố rất hay nghe chương trình phát thanh âm nhạc buổi trưa.” Bố mơ màng nhớ lại cuộc sống thời đại học. “Bố cảm thấy giọng nói của cô phát thanh viên thật tuyệt, vừa trong trẻo vừa dịu dàng. Bố rất muốn làm quen với cô ấy nên đã đến phòng phát thanh tìm, cô ấy chính là...”

“Mẹ!” Bong Hee và Bong Goo cùng đồng thanh trả lời.

“Đúng vậy, chính là mẹ của các con. Ngay từ đầu bố đã bị giọng nói của mẹ lôi cuốn rồi, đến khi gặp thì càng bị hút hồn hơn, mẹ đẹp y như bố tưởng tượng. Kể từ giây phút đó, ngày nào bố cũng đến phòng phát thanh để gặp mẹ, cứ như thế, sau một năm thì bố mẹ cưới nhau.”

“Hi hi hi, tình sử của bố! Xấu hổ quá.” Bong Hee lấy tay che mặt. “Nhưng tại sao sau này mẹ lại từ bỏ ước mơ đó ạ?”

“Thật ra mẹ đã lọt qua vòng phỏng vấn và vòng thi viết để trở thành người dẫn chương trình của đài truyền hình, mẹ còn là người đầu tiên trúng tuyển nữa cơ.”

“Thật ạ bố? Sao bọn mình đều không biết nhỉ?” Bong Hee và Bong Goo ngạc nhiên nhìn nhau.

“Đây là do mẹ không muốn nói. Sau khi trúng tuyển vào đài truyền hình mẹ phải tham gia một lớp huấn luyện, ai trúng tuyển cũng phải tham gia tập huấn một thời gian, rồi mới được làm người dẫn chương trình. Nhưng thời gian đó mẹ lại đang mang thai, chính là mang thai con đây, Bong Hee ạ. Mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ xem chọn con hay là thực hiện ước mơ của mình, cuối cùng mẹ đã chọn con.” Bong Hee bất ngờ trước lời kể của bố.

“Thì ra là vì chị mà mẹ từ bỏ. Thật là, mẹ lẽ ra không nên chọn chị, nếu không thì mẹ đã rất oách rồi.”

Bong Hee tròn mắt nhìn Bong Goo.

“Bong Hee mà trở thành người dẫn chương trình thì chắc chắn mẹ sẽ rất vui. Như vậy con có thể thay mẹ thực hiện ước mơ, đương nhiên không chỉ có thế, con còn thực hiện được ước mơ của mình.”

Bong Hee gật đầu.

“Nhưng vào được đài phát thanh của trường không hề đơn giản, vừa phải thi viết, vừa phải phỏng vấn, người đăng ký lại rất nhiều...” Bong Hee ấp úng nói, giọng chẳng hề có chút tự tin nào.

“Trước đây bố cũng từng nghe mẹ kể qua, hình thức thi bố có biết sơ sơ. Nếu con đăng ký tham gia, bố sẽ nói cho con biết.”

“Tốt quá! Bố ơi, con sẽ nghe theo bố. A ha, tạm biệt nhà vệ sinh! Tạm biệt bồn cầu!” Bong Hee giơ tay lên reo to.

“Tạm biệt bồn cầu à? Là cái gì thế?”

“Không có gì đâu ạ. Bố này, chúng ta bắt đầu ngay từ bây giờ nhé!”

Bong Hee hớn hờ cứ như đã trở thành người dẫn chương trình vậy, cô bé cảm thấy vui sướng và hạnh phúc. Mặt trời đã lặn, tiệm bánh nhà Bong Hee cũng đã lên đèn.

KẾ HOẠCH BÍ MẬT 1

Thư của bố gửi con gái

KẾ HOẠCH THỰC HIỆN ƯỚC MƠ LÀ GÌ NHỈ?

Bong Hee, hồi bé xiu con đã có rất nhiều ước mơ. Nhưng dạo gần đây ước mơ của con dường như càng ngày càng ít đi, đó là vì con không có những nấc thang để thực hiện chúng.

Thực hiện ước mơ nhất định phải có những nấc thang đặc biệt, những nấc thang sắp xếp từng việc con muốn làm, con chỉ cần bước từng bước lên đó.

Rốt cuộc nấc thang thực hiện ước mơ là gì? Đó chính là kế hoạch. Nếu lên kế hoạch tốt, con sẽ có những bậc thang vừa cao vừa vững chãi. Ngược lại, nếu lập kế hoạch không tốt, từng bậc từng bậc của con sẽ gãy vụn.

Muốn trở thành người dẫn chương trình thì cần phải nâng cao năng lực ở những phương diện nào? Bồ hy vọng con sẽ không nghĩ tới đáp án của câu hỏi này, mà phải lập ra một kế hoạch thật thực tế và cụ thể. Chỉ cần kiên trì tuân thủ theo kế hoạch đó, con chắc chắn sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

CẨM NANG PHÉP THUẬT

THỰC HIỆN KẾ HOẠCH

Ngày hôm nay, bạn đã cố gắng làm những gì để thực hiện ước mơ? Dựa vào khả năng bản thân mình, bạn hãy xây dựng kế hoạch để biến mơ ước thành hiện thực nhé!

KẾ HOẠCH 2

QUÝ TRỌNG THỜI GIAN

Thời gian dành cho mỗi người đều như nhau,
mỗi ngày chỉ có hai mươi bốn tiếng.
Bạn có biết tận dụng tốt thời gian không,
điều đó sẽ quyết định sự thành bại của bạn trong tương lai.
Hãy quý trọng thời gian nhé!
Bởi thời gian đã trôi qua,
là sẽ rời xa bạn, xa mãi mãi.

Hai tí rười hạt cát

Những hạt cát nhỏ xíu này đại diện cho thời gian. Thời gian không ngừng trôi, giống như những hạt cát nhỏ trong chiếc đồng hồ cát, liên tục chui qua khe hẹp chảy xuống dưới.

Mẹ nghe bố nói con muốn tham gia phỏng vấn ở đài phát thanh của trường. Mẹ cảm thấy vừa vui mừng vừa lo lắng, vì mẹ biết, thi tuyển người dẫn chương trình thì không chỉ thi viết khó, phỏng vấn khó, mà nếu có đạt, công việc cũng vô cùng vất vả.

Người dẫn chương trình đài phát thanh trường nhé, buổi sáng vẫn phải dậy sớm đi học, buổi chiều sau khi tan lớp còn phải ở lại hộp để chuẩn bị tài liệu phát thanh ngày hôm sau. Người dẫn chương trình đài phát thanh của trường, không chỉ tự mình viết bản tin thật nghiêm túc và cẩn thận, mà còn phải thường xuyên luyện đọc diễn cảm để tránh xảy ra sự cố. Việc thi vào đài phát thanh vốn dĩ đã rất khó, nhưng cái khó hơn cả lại chính là công việc ở đây, nó cực kỳ vất vả và con gái ạ. Mẹ rất lo

không biết con sẽ sắp xếp công việc của đài phát thanh với việc học ở trường và tại lớp học thêm thế nào.

Đọc đến đây, có thể con sẽ nảy ra suy nghĩ: Con muốn thử một lần xem sao, nếu công việc thực sự quá nặng nhọc, quá vất vả thì con sẽ xin rút khỏi đài phát thanh. Nhưng suy nghĩ này hoàn toàn vô trách nhiệm.

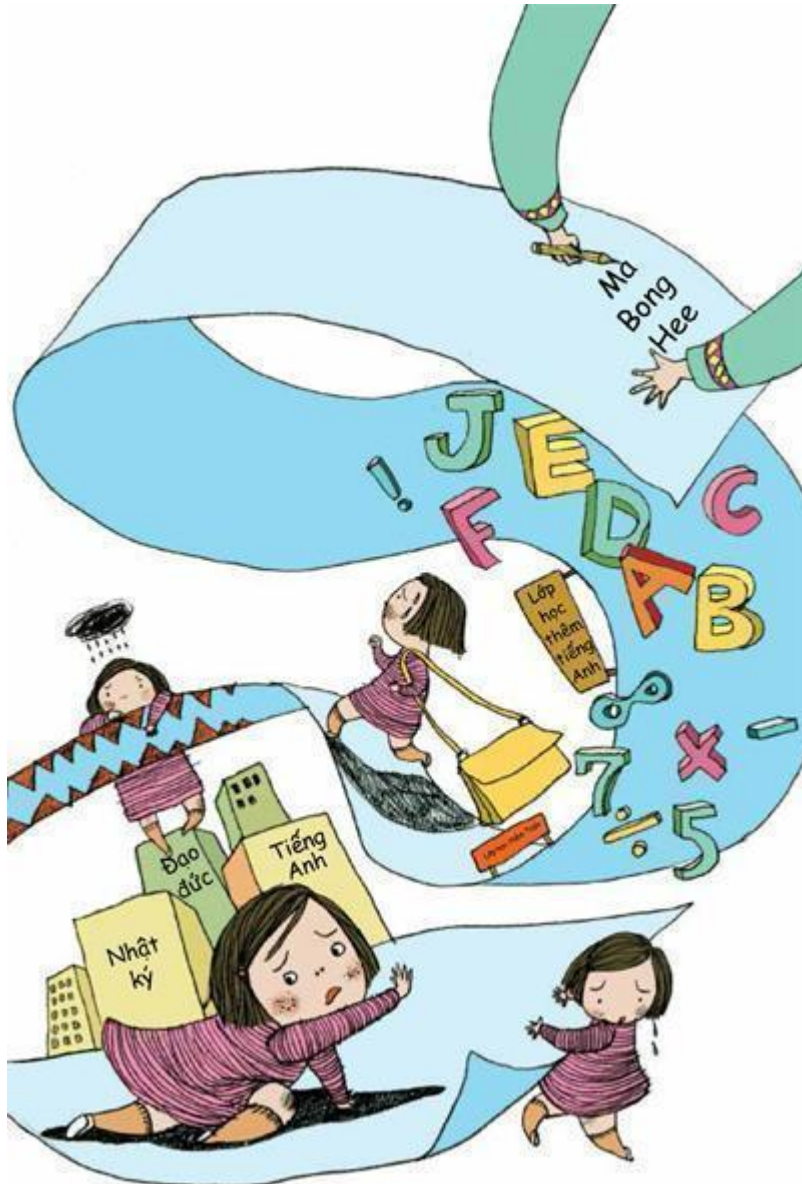
Đài phát thanh là nơi những người có chung quan điểm, chung cách nghĩ cùng nhau làm việc. Nếu con vì bản thân mình mà vô duyên vô cớ rút khỏi đài phát thanh của trường, thì những người còn lại sẽ thế nào? Họ sẽ phải đảm đương thêm công việc của người từ chức. Thế thì thà ngay từ đầu con đừng tham gia.

Con gái Bong Hee thương yêu của mẹ, con không chỉ là vua đến muộn vì hay ngủ dậy trễ, mà còn là học sinh lười nhác thường xuyên quên làm bài tập, hơn nữa, lại còn có thêm cái tính chần chừ, vì vậy con càng phải chăm chỉ và cố gắng hơn những bạn khác mới được. Con nghĩ so với các bạn, mình có thể làm được nhiều việc hơn không? Mẹ hy vọng sau khi đọc những dòng thư này, con sẽ không quá buồn và thất vọng.

Nếu con vẫn kiên trì tham gia công việc ở đài phát thanh của trường, trước tiên con phải biết quý trọng thời gian. Điểm giống nhau ở những người lười biếng chính là không hiểu thời gian quan trọng đến mức nào. Con phải mau mau thay đổi thói quen lãng phí tài sản vô giá này, nếu không, nó sẽ trôi đi và chỉ để lại cho con những kí ức đầy hối tiếc.

Mẹ mong con hãy suy nghĩ cẩn thận, đọc xong thư này con còn muốn tiếp tục tham gia? Không có mẹ ở bên, con có thể tự mình làm được?

Nếu con dám đối đầu với những khó khăn này, kiên trì tham gia cuộc thi, mẹ nhất định sẽ nói cho con bí quyết để vượt qua kỳ thi vào đài phát thanh của trường.

“Mẹ đang không khỏe mà còn viết bức thư dài thế này. Mẹ viết vào lúc nào nhỉ?”

Bong Hee đọc xong thì cảm thấy lo lắng.

Bong Hee là người hiểu rõ khuyết điểm của mình hơn ai hết. Cô bé rất sợ ai đó đọc được bức thư, vì cô bé cảm thấy đôi chút xấu hổ.

Đúng lúc ấy, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Bong Hee, thì ra là bố.

“Sau khi biết con muốn tham gia kỳ thi vào đài phát thanh của trường, ngày nào mẹ cũng lo lắng.”

“Con biết ạ, con chỉ có cảm giác là mẹ không hiểu được lòng con. Chẳng phải mẹ đã từng làm ở đài phát thanh của trường sao?” Bong Hee phụng phịu nói.

“Mẹ đâu phản đối hoàn toàn, quyền quyết định là của con.” Bố thân nhiên trả lời.

“Vậy bố thấy thế nào ạ? Liệu con có thể làm tốt công việc ở đài phát thanh không?”

Giọng Bong Hee trở nên uể oải.

Bố ngồi trên sofa, hỏi lại: “Con thấy thế nào?”

“Con chỉ thấy có chút khó khăn về mặt thời gian thôi ạ. Con không những phải đi học thêm mà còn phải làm bài tập về nhà. Ngay cả bản kế hoạch sinh hoạt hè con còn chưa từng làm theo nữa là. Bố cũng biết tính của con đấy, con không quan tâm,

không hỏi, không có hứng đối với bất kỳ việc gì, con là ‘bình chân như vại’ mà. Ôiii!” Bong Hee nhún vai thờ dài.

“Bởi thế con càng phải cố gắng hơn.” Bố đột nhiên đứng dậy, đáp ngắn gọn.

“Cố gắng hơn ấy ạ?” Bong Hee tò mò hỏi bố.

“Chẳng phải mẹ đã nói rồi đấy sao? Điều kiện đầu tiên để làm việc ở đài phát thanh là phải biết quý trọng thời gian.”

“... Dạ.”

“Con không tuân thủ kế hoạch là vì con vẫn chưa hiểu được tầm quan trọng của thời gian. Thời gian đã trôi đi sẽ không bao giờ quay trở lại, khoảnh khắc này cũng chỉ tồn tại ở thời điểm bây giờ mà thôi. Hôm nay chính là ngày cuối cùng, ngày mai sẽ không thể có ngày hôm nay nữa.”

“Ý bố là mỗi ngày chúng ta đều phải tạm biệt ‘hôm nay’ ạ?” Bong Hee mở to đôi mắt nhìn bố vẻ ngỡ ngàng.

“Có muốn bố nói cho con biết là tại sao không?” Bố đi đến trước mặt Bong Hee và đưa cho cô bé một chiếc đồng hồ cát nhỏ.

“Cái này thì sao ạ?” Bong Hee nhíu mày, nghiêng đầu hỏi bố.

“Bong Hee, bố cảm thấy mỗi người sinh ra đều có một chiếc đồng hồ cát của riêng mình. Con cũng có một chiếc đồng hồ cát giống hệt của bố. Vậy con nói xem những hạt cát nhỏ bé trong chiếc đồng hồ này là gì?”

Bong Hee chăm chú nhìn. Những hạt cát trong quả cầu thủy tinh bên trên đang chui qua một khe hẹp, từng hạt từng hạt rơi xuống quả cầu thủy tinh bên dưới.

“Từng hạt cát nhỏ này đều tượng trưng cho thời gian. Thời gian không ngừng trôi đi giống như những hạt cát liên tục chui qua khe hẹp này. Đống cát nhỏ trong quả cầu thủy tinh bên dưới gồm rất nhiều hạt nhỏ, nhưng chúng cũng chính là thời gian đã trôi qua, khoảng thời gian này mãi mãi sẽ không bao giờ quay trở lại.”

Bong Hee nghe xong liền gật đầu, dường như cô bé đã bắt đầu hiểu được dụng ý lấy đồng hồ cát của bố.

“Giả sử chúng ta sống được tám mươi tuổi, mỗi hạt cát đại diện cho một giây, như vậy trong chiếc đồng hồ của chúng ta sẽ có khoảng hai tỉ rưỡi (2.522.880.000) hạt cát.”

“Hai tỉ rưỡi hạt? Nhiều thế cơ ạ?”

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Bong Hee, bố cười đáp: “Nghe thì có vẻ nhiều đúng không? Nhưng ngay trong lúc này, cát vẫn không ngừng rơi, điều đó có nghĩa là cuộc sống của chúng ta đang ngày một ngắn đi. Mỗi phút là sáu mươi hạt cát, mỗi ngày là 86.400 hạt cát, cát đã rơi xuống sẽ không bao giờ quay trở lại, vĩnh viễn biến mất.”

“À! Cát rơi xuống hết, vậy kết quả không phải...” Giọng Bong Hee trầm xuống.

“Đúng thế con gái ạ. Cát một ngày nào đó sẽ rơi xuống hết, con người đến một ngày nào đó cũng sẽ chết đi, chẳng ai có thể sống trường sinh bất lão. Nhưng con người thật kỳ lạ, Bong Hee biết mình khó tránh khỏi cái chết, vẫn vô tâm lãng phí thời gian, vẫn còn nói những câu như ‘ngày mai tính tiếp’, ‘sau này hãy nói’. Thời gian mà chúng ta có không phải là vĩnh cửu, đến một ngày chúng ta sẽ dùng hết, thời khắc đó chính là giây phút cuối cùng của cuộc đời.”

Trong khi bố nói, cát trong đồng hồ vẫn liên tục chảy xuống. Thời gian của Bong Hee vẫn không ngừng trôi đi, đồng thời khoảng cách tới thời khắc cuối cùng của cuộc đời cũng ngày càng ngắn.

Bong Hee khóc lóc nhìn bố: “Hu hu, bố ơi, bây giờ còn bao nhiêu hạt cát trong chiếc đồng hồ của con? Bao nhiêu hạt cát đã mất đi rồi hả bố?”

“Đương nhiên là còn rất nhiều so với của bố. Số hạt cát còn lại của con nhiều hơn rất nhiều so với những hạt đã mất, con hãy yên tâm.”

“Con cảm thấy tiếc tiếc bố ạ.”

“Những gì đã qua cũng qua rồi, chẳng có cách nào quay lại, con cũng không cần cảm thấy hối tiếc, từ giờ hãy quý trọng thời gian là được rồi.” Bố khẽ vỗ vai Bong Hee an ủi.

Bong Hee chợt cảm thấy nếu quỹ thời gian của mình có thể nhìn thấy bằng mắt thường như đồng hồ cát thì tốt biết bao. Cũng như thường xuyên quên tầm quan trọng của không khí, con người thường quên và xem thường tầm quan trọng của thời gian.

“Con chưa hiểu phải sắp xếp thời gian hợp lý thế nào?”

Bố liền hỏi lại Bong Hee: “Con nghĩ tiêu tiền như thế nào mới hợp lý?”

“Tiền ấy ạ? Tiền có thể dùng vào việc ăn uống và vui chơi, còn dùng để mua quần áo, chẳng phải tiền tồn tại là để tiêu vào những việc đó sao ạ?”

“Ừ, đúng vậy đấy con. Nhưng nếu tiền đều dùng vào việc ăn uống, vui chơi và mua quần áo thì tại sao có những người giàu lại trở nên nghèo rớt mùng tơi. Cũng như cách nhìn không giống nhau về tiền bạc giữa người biết quản lý tài sản và người không biết quản lý tài sản, người biết quản lý tài sản đầu tư tiền bạc vì tương lai, cách nhìn về thời gian của người thành công và kẻ thất bại cũng rất khác nhau, người thành công đầu tư thời gian cho tương lai.”

Bố nói tiếp: “Thực ra bố cũng chưa phải là người biết sắp xếp thời gian hợp lý. Tuy nhiên, bố đã hiểu được tầm quan trọng của thời gian, nhưng hành động thì luôn không theo kịp kế hoạch. Chẳng phải mẹ thường nói con chính là bản sao của bố đấy ư? Mẹ còn bảo bố là Đức Vua ‘bình chân như vại’. Bong Hee, hai bố con mình cùng cố gắng mang lại niềm vui bất ngờ cho mẹ nhé.”

Buổi tối, Bong Hee ngồi trước máy tính viết email cho mẹ. Cùng lúc đó, những hạt cát trong đồng hồ vẫn không ngừng rơi. Cô bé chợt nhận ra thời gian giống như dòng nước, trôi đi rất nhanh, và thế là trong lòng bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

“Bong Goo ngủ chưa?” Bong Hee nhìn Bong Goo, cậu bé đã ngủ ngon lành.

Bong Hee véo nhẹ má em trai: “Thằng nhóc này! Còn mong mẹ không sinh chị à? Em thương mẹ không thể trở thành người dẫn chương trình đến thế sao? Nhất định chị sẽ thực hiện được ước mơ của mẹ. Cứ đợi mà xem!”

Trong đêm khuya vắng vẻ, Bong Hee đã hiểu ra tầm quan trọng của thời gian, và đêm của Bong Hee cũng đang chậm chậm trôi đi.

KẾ HOẠCH BÍ MẬT 2

Thư con gái gửi mẹ!

NGƯỜI THÀNH CÔNG SẮP XẾP THỜI GIAN HỢP LÝ NHƯ THẾ NÀO?

Mẹ ơi, con là con gái Bong Hee đáng yêu nhất trần đời của mẹ đây.

Bố nói với con rằng người không biết quản lý tài sản và người biết quản lý tài sản có cách nhìn khác nhau đối với tiền bạc, bố bảo người biết quản lý tài sản đầu tư tiền bạc cho tương lai. Ví dụ, đầu tư cho một doanh nghiệp hoặc đầu tư vào việc học tập để mở rộng kiến thức...

Bố còn nói thời gian chính là tiền bạc. Cũng như người biết quản lý tài sản và người không biết quản lý tài sản có cách nhìn không giống nhau về tiền bạc, người thành công và kẻ thất bại cũng có cách nhìn khác nhau về thời gian. Người biết quản lý tài sản đầu tư tiền bạc cho tương lai, người thành công cũng đầu tư thời gian vì tương lai. Nói cách khác, người thành công đầu tư thời gian vào những việc có thể giúp họ thực hiện ước mơ của mình.

Cuối cùng, con sẽ nói cho mẹ nghe câu nói giá trị nhất của bố:

"Quý trọng hiện tại, ngày mai tươi sáng sẽ vẫy tay đón

chào con. Lãng phí hiện tại, tương lai ảm đạm sẽ dang tay ôm con vào lòng."

CẨM NANG PHÉP THUẬT THỰC HIỆN ƯỚC MƠ

Bạn hãy ghi lại những việc làm lãng phí thời gian của ngày hôm nay. Tìm nguyên nhân lãng phí thời gian và thay đổi thói quen xấu này ngay nhé!

Lời hứa với mẹ

"Bong Hee này, thi phỏng vấn của đài phát thanh chủ yếu là đọc diễn cảm bản tin." Bong Hee theo lời mẹ, bắt đầu luyện đọc diễn cảm bản tin thiếu nhi.

"Kết... kết thúc chưa? Thế nào rồi?" Bong Hee hồn hên chạy vào hành lang tầng một. "Phuuu! May quá!" Cô bé thở phào nhẹ nhõm.

Các học sinh ngồi xếp hàng trên ghế dọc hành lang đài phát thanh NBS. Không một ai gây ồn ào, càng không có tiếng cười đùa nói chuyện. Xem ra, các bạn nhỏ đều đang rất căng thẳng, vài bạn còn có bố mẹ đi cùng.

Cặp chị em song sinh Ni Na và Na Na mặc áo sơ mi trắng cùng váy có dây đeo trông thật xinh xắn.

"Ma Bong Hee, sao bây giờ cậu mới tới? Bọn tớ cứ tưởng cậu không đến nữa đấy!"

"Cậu sợ người khác không biết cậu là vua đi muộn hay sao mà ngay cả thi phỏng vấn ở đài phát thanh cũng đến muộn hả?" Ni Na và Na Na kẻ tung người hứng nói với Bong Hee.

“Phù, tớ vừa cọ xong nhà vệ sinh. Vì tìm cô giáo chủ nhiệm đến kiểm tra, tớ đã phải chạy một vòng khắp tòa nhà này đây. Phù phù, kết thúc chưa?”

“Xời! Trước khi phỏng vấn có lẽ cậu sẽ mắc bệnh tim mà chết mất.”

Đúng lúc này, một người trong phòng thu ngó đầu ra gọi: “Ma Bong Hee lớp 5/3!”

“Có ạ!” Bong Hee trả lời rồi nhanh chóng bước vào trong.

Cô bé được dẫn vào studio. Đứng trong phòng thu, qua ô cửa kính lớn, Bong Hee có thể nhìn thấy các anh chị lớp sáu và các thầy cô ở đài phát thanh đang nhìn mình. Bong Hee bỗng thấy mình chẳng khác nào chú chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

“Phù, phù! Điều này lại khiến mình căng thẳng được sao? Mình là Ma Bong Hee ‘bình chân như vại’ cơ mà!” Bong Hee hít một hơi thật sâu, tự trấn an mình, nhưng chân tay cô bé dường như không chịu nghe lời, cứ run lên bần bật, mà lại ngày càng run.

“Ma Bong Hee, em thấy tờ giấy trên bàn không?” Giọng nói của cô giáo vang lên.

Cô mang kính gọng đỏ, người hơi mập, nhưng giọng nói lại rất rõ ràng, trong trẻo:

“Em hãy vào vai một người dẫn chương trình, đọc diễn cảm nội dung trong đó, đây chính là nội dung bài thi của đài phát thanh.”

Bong Hee đưa mắt lướt nhanh toàn bộ nội dung.

“Ồ! Cái này là...”

Bong Hee tròn mắt nhìn nội dung bài thi, mẹ nói đúng! Lúc này, cô bé cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, và bất giác mỉm cười.

“Bong Hee này, thi phỏng vấn của đài phát thanh chủ yếu là đọc diễn cảm bản tin.

Mẹ nghe người khác bảo thi phỏng vấn ở đài phát thanh của trường tiểu học cũng là đọc diễn cảm nội dung bản tin thiếu nhi. Con chỉ cần phát âm rõ ràng, đọc chính xác, diễn cảm, không sai sót là được. Còn một điều nữa con cũng không được quên, thỉnh thoảng phải thật tự tin nhìn vào máy quay rồi mỉm cười, con hiểu chưa?”

Trước khi thi, Bong Hee theo lời mẹ, bắt đầu luyện đọc diễn cảm bản tin thiếu nhi. Bố thấy Bong Hee cố gắng như vậy cũng đã cho cô bé nhiều lời khuyên bổ ích. Bố nói khi luyện tập cứ coi bánh ngọt sữa, bánh bao nhân đậu, bánh bao rau là thánh giá, phần nào giảm bớt tâm lý sợ hãi.

Khi mới bắt đầu luyện đọc, Bong Hee chẳng đọc nổi một câu cho ra hồn. Nhưng sau khoảng mười, hai mươi lượt, cô bé đã có thể đọc lưu loát và chính xác từng từ.

“Ma Bong Hee, em đã sẵn sàng chưa?”

“Thưa, rồi ạ!” Bong Hee ngẩng cao đầu nhìn vào máy quay và cười một cái. Những học sinh lớp sáu nhìn biểu hiện gượng gạo của cô bé thì đều bật cười.

Giống như khi luyện tập, Bong Hee phát âm rõ ràng, chính xác và diễn cảm bản tin. Giọng đọc lúc đầu còn run dần dần trở nên rành rọt, trong trẻo.

“Thế nào? Cậu đọc thế nào? Cô giáo có nghiêm khắc không? Cậu có nhìn thấy anh trưởng nhóm không? Lúc tớ đọc ấy, chẳng nhìn rõ chữ nào cả. Ôi, không nhắc tới khoảng khắc đó nữa!” Bong Hee vừa bước từ đài phát thanh ra, Ni Na và Na Na đã vội vây quanh, hỏi tới tấp.

Bong Hee trả lời: “Chóng cả mặt.”

“Có cả cảm giác đó sao. Bong Hee, ngay cả bài đọc cậu cũng không đọc được á? Chắc cậu căng thẳng lắm nhì! Bọn tớ hiểu. Hẳn là cậu thất vọng lắm, không trở

thành người dẫn chương trình được thì phải làm sao đây?” Ni Na và Na Na vừa nói, vừa nhìn Bong Hee thông cảm.

Bỗng nhiên, Bong Hee chau mày kêu toáng lên: “Không phải cuộc thi làm mình chóng mặt, mà chính là các cậu đây. Các cậu nói nhiều quá làm tớ ong hết cả đầu rồi!”

“Chuẩn bị đến giờ thi viết, địa điểm thi ở lớp 1/2. Các em mau theo cô!”

Bong Hee thoải mái và tự tin đi thẳng đến lớp 1/2, Ni Na và Na Na ngạc nhiên nhìn theo.

“Sau đây, các em hãy viết một bản tin phát thanh. Giả sử các em là người dẫn chương trình, hãy dựa vào trí tưởng tượng của mình để viết một bản tin, số lượng từ không hạn chế.” Cô giáo vừa phát giấy, vừa nói với các bạn học sinh.

“Trời đất ơi!” Tất cả đều thở dài thườn thượt, có lẽ từ trước tới giờ chưa ai từng nghĩ tới việc phải viết cái gì.

Và Bong Hee một lần nữa kinh ngạc vì mẹ lại đoán trúng.

Trong khi các bạn khác còn đang vò đầu suy nghĩ thì Bong Hee đã hạ bút viết một mạch. Chưa đầy hai mươi phút sau, cô bé hoàn thành xong bài thi của mình.

“Em xong rồi. Em có thể nộp bài và ra khỏi phòng không ạ?” Bong Hee hỏi giám thị. Ngay lập tức, các bạn học sinh khác đều dừng bút, nhìn cô bé. Cô giáo coi thi cũng ngạc nhiên nhìn Bong Hee.

Trong khi đó, Ni Na và Na Na lại nhìn bạn mình cảm thông: “Bỏ cuộc rồi”, “Thật tội nghiệp”.

Chiều hôm sau, các học sinh đều tập trung trước cửa đài phát thanh NBS để xem danh sách học viên mới.

“Có đỗ không?” “Có, em đỗ rồi! Chị cũng đỗ nữa này! Bọn mình đều đỗ rồi!” Na Na xem bảng danh sách xong liền reo lên. Ni Na cũng nhảy cẫng lên vui sướng.

“Ha ha ha ha! Mình biết thế nào mình cũng đỗ mà.” Bong Hee reo to. Trong danh sách gồm năm học viên mới của đài phát thanh có thể nhìn thấy rất rõ cái tên “Ma Bong Hee”.

“Ni Na, có lẽ chị là người đứng đầu danh sách. Nhìn này! Ni Na, Na Na..., tên của chị đứng đầu tiên, sau đó là tên em. Ma Bong Hee đứng thứ hai từ dưới lên, chắc là cậu ấy được vớt rồi.” Na Na xúc động, mắt bắt đầu rung rung lệ.

“Bong Hee này, cậu cảm thấy thế nào khi đứng thứ hai từ dưới lên? Mà đỗ là được rồi, cậu cũng không nên quá thất vọng. Bọn mình hãy cùng cố gắng nhé!” Na Na nắm lấy tay Bong Hee an ủi.

Bong Hee nhin không nổi đành phải kêu lên: “Này, hai cậu! Danh sách chẳng phải xếp theo bảng chữ cái sao?”

“À! Thì ra là thế.” Ni Na và Na Na cười ngượng ngịu.

Bong Hee ngồi trên ghế đá cạnh sân vận động, gọi điện cho mẹ.

“Mẹ ơi, con đỗ rồi!”

“Chúc mừng con! Con đúng là con gái yêu của mẹ!”

Mẹ cười, giọng vui lắm.

“Nhưng mà mẹ ơi, con rất ngạc nhiên. Cách ra đề ấy, mẹ nói đều trúng hết! Tại sao mẹ lại biết? Mẹ đúng là thầy bói!”

“Ha ha, sau hai mươi lăm năm, đề thi của đài phát thanh vẫn vậy, chẳng hề thay đổi.”

“Là thế nào hả mẹ?”

“Trước đây mẹ cũng là học viên của đài phát thanh trường. Đề thi hôm nay của con giống hệt đề thi hai mươi lăm năm trước của mẹ.”

“A, thì ra là thế! Ha ha ha, bây giờ con trở thành ‘sur muội’ của mẹ rồi.” Bong Hee cười khoái chí.

“Nhưng Bong Hee này, con không quên lời hứa với mẹ chứ? Mẹ đã thực hiện lời hứa với con, con cũng phải thực hiện lời hứa với mẹ đấy nhé.”

“Vâng ạ, đương nhiên là con sẽ tuân thủ lời hứa, cố gắng sống có kế hoạch!” Bong Hee tự tin nói.

“Bong Hee này, mẹ biết sau này con sẽ rất mệt. Tuy bây giờ con chưa thể bỏ ngay những thói quen xấu của mình, nhưng dần dần sẽ được thôi.”

Bong Hee khẽ gật đầu: “Mẹ ơi, mẹ hãy tin con, con gái Ma Bong Hee ‘bình chân như vại’ của mẹ nhé!”

“Ừ, mẹ sẽ thường xuyên gọi điện cho con, đốc thúc con, hãy chuẩn bị tâm lý đi cô nương.” Giọng mẹ nghe đã thấm mệt.

“Á! Cứ thế này, có khi nào mẹ lại bay vù từ điện thoại ra không nhỉ?” Bong Hee cố tình nói khoác để mẹ vui.

Hai mẹ con cùng cười hạnh phúc.

Cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc

Nếu em nào định bỏ cuộc giữa chừng thì hãy nói ngay với cô. Dù sao thì vẫn còn rất nhiều người muốn tham gia.

Cạch, cạch, cạch!

Tiếng ngón tay gõ xuống bàn phá tan bầu không khí yên lặng trong phòng làm việc tại đài phát thanh của trường.

Ngồi trong phòng có Bong Hee, cặp song sinh Ni Na, Na Na và hai bạn nam khác. Đây đều là những học viên mới của đài phát thanh.

Bong Hee và hai chị em Ni Na, Na Na đều xin thi tuyển làm người dẫn chương trình, hai bạn nam xin vào vị trí quay phim và phụ trách âm thanh. Tất cả đều ngồi trật tự, đầy căng thẳng.

Cạch, cạch, cạch!

Tiếng ngón tay gõ xuống bàn lại vang lên.

Hình như cô định nói điều gì, nhưng rồi lại cúi xuống trầm ngâm. Cô vừa suy nghĩ, vừa không ngừng gõ tay xuống bàn. Hôm nay cô đeo kính gọng đỏ trông rất nghiêm.

“Chúc mừng các em trở thành thành viên mới của đài phát thanh NBS.” Cô giáo nghiêm nghị nói. “Trường chúng ta là trường tiểu học trọng điểm với ba mươi lăm năm lịch sử, trong đó nổi tiếng nhất là đài phát thanh, có thể nói đó là biểu tượng của trường tiểu học Naeng Cheon. Các em nhìn thấy những chiếc cúp kia không?” Các bạn học sinh nhìn theo hướng cô chỉ. Trên bức tường sau phòng làm việc của đài treo rất nhiều cúp, huân chương, huy chương to nhỏ đủ kích cỡ, trông rất hoành tráng.

“Có thể các em chưa biết, rất nhiều người dẫn chương trình và ngôi sao hiện nay đều tốt nghiệp từ trường chúng ta. Các bậc tiền bối của các em đều là những người rất nỗ lực, họ luôn tự hào vì từng là thành viên của đài phát thanh trường.”

Ai nấy đều quay lại nhìn cô và gật đầu liên tục. Cô nhìn chăm chú vào mắt từng bạn nhỏ, nghiêm giọng: “Tất cả đều do chúng ta không ngừng cố gắng mới giành được, nếu không nỗ lực phấn đấu các em sẽ bị đào thải. Công việc ở đài phát thanh trường rất nặng nhọc, không chỉ tốn thời gian, sức lực mà còn hao tổn tâm trí. Cô nghĩ các em đều đã được nghe rồi, rất nhiều học sinh làm việc tại đài phát thanh phải bỏ cuộc giữa chừng. Và vì các em đã lựa chọn công việc này thì dù có chuyện gì xảy ra cũng phải dũng cảm đối mặt, gắng hoàn thành nhiệm vụ. Đây không phải là sân chơi của các em, mà là đài phát thanh. Các em phải nhớ, chúng ta là trung tâm khuấy động không khí của cả trường. Nào, đã rõ chưa?”

Giọng cô sang sảng vang khắp phòng, Bong Hee thấy lạ là những tấm kính lại không bị rung lên vì giọng nói này.

“7 giờ 40 phút hàng ngày, các em đều phải chuẩn bị phát thanh buổi sáng tại phòng làm việc, thứ ba và thứ tư hàng tuần họp thảo luận chủ đề và lên chương trình. Các em là học viên mới, nên phải học hỏi rất nhiều, ví dụ như cách sử dụng một số thiết bị máy móc trong phòng làm việc, học viết bản tin phát thanh, luyện phát âm và đọc diễn cảm..., thời gian đầu tạm thời sẽ vào 3 giờ chiều các ngày thứ hai, thứ tư, thứ sáu. Mỗi tuần còn phải nộp một bản tin phát thanh! Cô sẽ xây dựng đài phát thanh của trường mình trở thành đài phát thanh ưu tú nhất, nên các em hãy cố gắng trở thành người dẫn chương trình, người quay phim và người phụ trách âm thanh ưu tú nhất, các em rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ.” Những tiếng trả lời gượng gạo.

Lúc này Bong Hee cảm thấy rất rõ áp lực, như thể bị một hòn đá to đè lên ngực vậy.

“Giọng của các em ngày càng nhỏ, khí thế như thế này có đủ để trở thành người ưu tú nhất không? Rốt cuộc, các em có lòng tin không?”

“Có ạ!” Các bạn nhỏ cùng đồng thanh.

“Buổi họp hôm nay đến đây kết thúc, bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng nhé!”

Cô giáo vừa đứng dậy, các bạn học sinh cũng lần lượt rời khỏi chỗ ngồi. Đến cửa cô bỗng quay lại nói: “Đúng rồi! Nếu em nào định bỏ cuộc giữa chừng thì hãy nói ngay với cô. Dù sao thì vẫn còn rất nhiều người muốn tham gia. Sau này đừng ai nói với cô những câu đại loại như ‘em rất bận, không có thời gian, phải đi học thêm, mẹ em thế này thế nọ’ đấy nhé, những câu nói đó đối với cô chỉ là cái cớ. Nếu không có thời gian, các em có thể lập một bản kế hoạch, sau đó cố gắng thực hiện theo thì chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ. Các anh chị lớp sáu ở đài phát thanh đều làm như thế, các anh chị ấy không những có thành tích học tập xuất sắc mà còn hoàn thành rất tốt công việc được giao.”

Nói xong, cô quay người, rời khỏi phòng làm việc.

“Ôi! Tớ chết mất, không thở nổi nữa rồi. Hùuu!” Na Na nằm vật ra bàn thở hổn hển.

“Nhanh cứu tớ với! Tớ không động dậy được rồi. Các cậu nhìn thấy mồ hôi trên trán tớ không? Toàn thân tớ cứng đờ không nhúc nhích được nữa.” Ni Na rên rỉ. Các bạn nam cũng thi nhau lắc đầu: “Chẳng khác gì quân đội! 7 giờ 40 phút đã phải đến trường; thứ hai, thứ tư, thứ sáu hàng tuần còn phải luyện phát âm; thứ ba, thứ năm còn phải họp nữa. Thế thì chẳng phải thời gian hàng ngày đã kín hết rồi sao?”

“Thật không hổ danh là cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc.”

“Cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc?” Các bạn khác đồng thanh hỏi.

“Ừ! Tớ nghe nói cô ấy làm việc cực kỳ chăm chỉ và còn vô cùng nghiêm khắc nữa cơ. Khi làm việc, cậu mắc lỗi gì cô đều mắng ngay. Thành tích học tập cũng vậy, giám sát là cũng bị ăn mắng như thường.”

“Ôi trời! Chúng mình chết chắc rồi.” Ai nấy đều than ngắn thở dài.

“Bong Hee, cậu không đi dọn nhà vệ sinh à?” Ni Na hỏi.

“Cô giáo chủ nhiệm bảo từ hôm nay tớ không phải làm vệ sinh nữa.”

“Thấy chưa! Bọn tớ nói đúng không? Bọn tớ chính là chúa cứu thế của cậu còn gì.”

“Chúa cứu thế á?”

“Chính bọn tớ giờ tay ra cứu cậu thoát khỏi tình trạng tuyệt vọng mà. Cậu không cảm ơn bọn tớ à? Không vui à? Có phải đang cảm thấy rất nhẹ nhõm không?” Ni Na và Na Na thao thao nói.

“Hơn 7 giờ sáng tớ đã phải đến trường, không biết mấy giờ tối mới về đến nhà, đây chính là cách các cậu cứu tớ à? Các cậu cứu một lần nữa thì tớ có lẽ kiệt sức mà chết mất!” Bong Hee toàn thân rã rời ngã người lên ghế, uể oải nói. “Tớ quyết định đúng hay sai nhỉ? Tớ thật sự không thể tưởng tượng được cuộc sống của tớ sau này sẽ ra sao, ôi, tớ có cảm giác như mình vừa nhảy vào lửa vậy.”

Ba cô bé chẳng biết làm gì thì nhau thở dài thườn thượt.

Bong Hee về đến nhà, vừa mở cửa ra thì một mùi chua chua đã xộc ngay vào mũi.

“Mùi gì vậy?” Bong Hee bịt mũi chạy vào phòng khách.

Bong Goo đang đeo tai nghe ngồi trước máy vi tính mãi mê chơi điện tử. Cậu nhóc chơi hăng đến nỗi không hề hay biết chị gái đã về.

Phòng khách chẳng khác nào bãi chiến trường, còn bừa hơn cả đồng rác. Nào là gói, nào là chăn, rồi quần áo, cả bánh ăn dở và bát đĩa bẩn, tất cả đều chất đồng ngổn ngang.

“Trời ơi! Khác nào một đồng rác!”

Bong Hee chau mày đi về phía bếp, nơi bốc mùi chua nồng nặc. Ở đây còn kinh khủng hơn phòng khách nhiều, chỗ nào cũng có đồ ăn thừa từ mấy hôm trước. Nếu mẹ nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Bong Hee bắt đầu bỏ đồ ăn đã mốc vào thùng rác, nhưng một lúc sau cô bé không thu dọn nữa, vì những thứ cần phải thu dọn quả thực quá nhiều.

“Chị, chị về lúc nào thế?” Bong Goo lên tiếng khi vừa nhìn thấy chị gái. “Chị còn chưa đi học thêm à?”

“Chết rồi!” Bong Hee vội vàng nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 6 giờ hơn, lớp học thêm cũng đã sắp kết thúc.

“Nếu mình không ở lại tán gẫu với Ni Na và Na Na thì đã có thể đến lớp rồi.”

Mấy hôm trước vừa mới hứa với mẹ là phải đến lớp học thêm đúng giờ, ấy vậy hôm nay Bong Hee đã lại thất hứa.

Reng... reng... reng!

Chuông điện thoại reo.

“Bong Hee, con... con lại bỏ học à?” Mẹ gay gắt hỏi.

“Họp dài phát thanh kết thúc muộn, nên...”

“Họp xong con phải chạy ngay đến lớp học chứ. Ai bảo con cứ dửng dờ dửng dĩnh?

Con không thể làm nhanh hơn à? Chẳng phải con đã hứa với mẹ là sẽ chăm chỉ đi học thêm sao? Con mới hứa cách đây có mấy ngày mà hôm nay đã không thực hiện rồi?” Giọng mẹ như hết hơi, có lẽ mấy ngày qua sức khỏe của mẹ không được tốt cho lắm.

“Con dọn dẹp nhà chưa?”

“...”

“Ăn tối chưa?”

“...”

“Học bài chưa?”

“...”

“Làm thế nào bây giờ? Con chẳng lo lắng cái gì cả, không sốt ruột à? Sao con vẫn giữ bộ dạng ‘bình chân như vại’ thế? Một mình bố ở cửa hàng bận tối mắt tối mũi, con đã không giúp gì được cho bố thì cũng không nên để bố thêm rối, con phải tự giải quyết lấy việc của mình chứ!” Mẹ vừa nói vừa thở mệt nhọc, rồi im lặng một lúc.

“Bong Hee.” Giọng mẹ bỗng trở nên dịu dàng.

“Dạ.”

“Mẹ biết, việc gì con cũng muốn làm tốt, không chỉ muốn làm tốt công việc ở đài phát thanh trường, mà còn mong muốn nâng cao thành tích học tập, lại muốn giúp bố công việc nhà nữa, đúng không? Con rất hiểu bản thân muốn làm gì nhưng không biết làm thế nào, đúng không?”

“Dạ.”

“Mẹ xin lỗi con gái. Mẹ không thể ở bên cạnh để giúp đỡ con, mẹ xin lỗi.” Giọng mẹ nghèn nghẹn, Bong Hee cũng cảm thấy tim mình nhói lên.

“Ồi!” Mẹ thở nhẹ một tiếng. “Bong Hee này, con không muốn trở thành người lớn à? Con muốn mãi mãi là một cô bé học sinh tiểu học sao?” Mẹ bình tĩnh hỏi Bong Hee.

“Đương nhiên là con muốn trở thành người lớn thật nhanh, con ghét nhất bị người khác nói là đồ trẻ con, mẹ cũng biết mà.”

“Vậy theo con, sự khác nhau giữa người lớn và trẻ con là gì?”

Bong Hee rất đỗi ngạc nhiên khi tự dưng mẹ lại hỏi như thế.

“Người lớn có thể kiếm tiền, cũng được thức muộn, dậy muộn, ngoài ra còn có thể làm gì mình muốn, người lớn được tự do. Điều quan trọng nhất là người lớn không phải đi học, con là con ngưỡng mộ nhất điều này.”

“Bong Hee, nghe mẹ nói nhé. Điểm khác nhau cơ bản nhất giữa trẻ con và người lớn là người lớn có thể tự mình hoàn thành công việc, điều này trẻ con chưa thể làm được. Nếu sau này lớn lên mà con vẫn không thể sống độc lập, vẫn phải làm theo những gì bố mẹ bảo thì con không phải là người lớn thực sự, mà chỉ là một đứa trẻ con lớn tuổi thôi.”

“Ha ha ha!” Bong Hee bật dậy khỏi ghế sofa.

“Con đã mười hai tuổi rồi, người làm chủ cuộc sống của con là chính con, người khác không thể thay thế vị trí của con. Nếu con sống theo kế hoạch của bố mẹ, thì chẳng phải người làm chủ cuộc sống của con chính là bố mẹ sao? Bong Hee này, hãy dùng sức mạnh của con, cách nghĩ của con để xây dựng một bản kế hoạch rồi thử làm theo xem nào. Như thế có nghĩa là con đã có thể bắt đầu cuộc sống mới do chính con làm chủ rồi đấy.”

“Hi hi! Con là người làm chủ cuộc đời của con à?” Bong Hee nhún vai cười thích thú.

Đúng lúc này, từ đầu dây bên kia vọng ra giọng của cô y tá: “Chị không được nghe điện thoại lâu thế đâu, bây giờ chị cần phải yên tĩnh tuyệt đối.”

Mẹ xin lỗi cô y tá rồi vội dập máy.

Lúc mẹ dập máy, Bong Hee bỗng cảm thấy như mẹ đang ở một nơi xa lắm, rất xa.

“Bong Goo, đừng chơi nữa.” Bong Hee tháo cái tai nghe trên tai cậu em trai ra rồi móc lên ghế. Bong Goo giận dỗi nhìn chị gái.

“Chúng ta không thể luôn sống theo mệnh lệnh của người lớn được. Từ ngày mai, chị sẽ làm những việc chị muốn làm và những việc chị cần phải làm theo kế hoạch cũng như theo cách của chị.”

Bong Hee đi thẳng vào bếp, mang găng tay cao su, cô bé còn bảo Bong Goo lấy máy hút bụi đi hút bụi trong phòng.

“Chị, chị có phải là chị của em không?” Bong Goo nhìn chị gái, ngỡ ngàng hỏi.

KẾ HOẠCH BÍ MẬT 3

Thư của con gái gửi mẹ!

TẠI SAO KHÔNG THỂ ĐỂ NGƯỜI KHÁC LÊN KẾ HOẠCH CHO MÌNH?

Mẹ ơi, bỗng nhiên con cảm thấy kế hoạch chính là lời hứa của con với chính bản thân mình.

Chỉ cần con tuân thủ lời hứa thì sẽ có cảm giác thành công, từ đó tự tin rằng mình làm được, chắc chắn làm được.

Mẹ ơi, trước đây con tưởng chỉ có người lớn mới có thể xây dựng kế hoạch, vì những bạn học khác đều nhờ bố mẹ lập kế hoạch giúp. Nhưng bây giờ con đã hiểu, người làm chủ cuộc sống của con chính là con, người khác không thể thay thế được con.

Con đã nghe lời mẹ, lập xong kế hoạch rồi. Mẹ ơi, mẹ có tin là tâm trạng con đã tốt hơn rất nhiều không? Nếu là mẹ giúp con xây dựng thì có lẽ con sẽ không nỗ lực thực hiện nó đến thế. Mẹ nói đúng, kế hoạch cần phải là tự mình lập.

Con cảm thấy mình thích thực hiện kế hoạch do chính mình lập nên hơn, và con lại càng cố gắng thực hiện nó hơn.

CẨM NANG PHÉP THUẬT THỰC HIỆN KẾ HOẠCH

Hãy lập một bản kế hoạch nhỏ, rồi xem bản thân thực hiện kế hoạch đó như thế nào.

KẾ HOẠCH 3

Kẻ thù lớn nhất của kế hoạch chính là sự lười biếng.

Nếu bạn có thói quen này, thì câu nói quen thuộc sẽ là: “Để mai làm, để mai làm.”

Hãy xây dựng một kế hoạch đơn giản, dễ thực hiện!

Nếu ngay lần đầu tiên bạn đã xây dựng một kế hoạch phức tạp, bạn sẽ rất dễ chán chừ khi phải thực hiện nó.

Chỉ cần bạn không ngừng cố gắng thực hiện kế hoạch, chắc chắn sẽ đi tới thành công.

Trận quyết đấu giữa Bong Hee và bản kế hoạch

Bong Hee ngồi buồn rầu trên ghế, lật giở từng trang bản kế hoạch mà mình đã xây dựng. Kế hoạch nhàn nhật cũng giống như tâm trạng rối bời của cô bé, chẳng vui vẻ tí nào.

Khò... khò...

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng ngáy trong phòng của Bong Hee nghe càng rõ hơn.

Bố vừa mới từ tiệm bánh về, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Bong Hee và Bong Goo đều đang ngủ rất say, ngay cả tiếng mở cửa của bố, hai đứa cũng không nghe thấy.

Bố bật đèn. Trên tường cạnh bàn học của Bong Hee dán một bản kế hoạch hình tròn, cô bé đánh dấu những ô khác nhau trên bản kế hoạch bằng bút nhớ dòng.

Sáng 5 giờ 50 thức dậy. Sau đó đánh răng, rửa mặt, ăn sáng, đi học. Sau khi đến trường thì vào phòng làm việc của đài phát thanh. Chương trình phát thanh buổi sáng của trường kết thúc thì bắt đầu vào học. Buổi chiều, sau khi kết thúc các hoạt động ở đài phát thanh thì đến lớp học thêm tiếng Anh và lớp học thêm toán. Các lớp học kết thúc, về đến nhà lúc 8 giờ tối. Buổi tối ăn cơm, rửa bát, dọn dẹp nhà cửa,

thời gian tối đa trong khoảng một tiếng rưỡi. Sau đó từ 9 giờ 30, bắt đầu tập viết, làm bài tập ngữ văn, tiếng Anh, toán và viết bản tin phát thanh. 12 giờ mới đi ngủ. Đọc bản kế hoạch của Bong Hee, bố vô cùng kinh ngạc, bởi lối sinh hoạt trong bản kế hoạch này khác hẳn với cuộc sống hiện nay của cô bé.

Trước tới giờ, sau khi đi học về, việc đầu tiên Bong Hee làm là mở máy tính để chơi điện tử. Chơi chán rồi, nếu không ra phòng khách bật ti vi thì cô bé cũng đi đi lại lại trong phòng để giết thời gian.

Nhưng bản kế hoạch này quả thật khiến ai nấy đều phải giật mình. Trong đó không hề có thời gian dành cho việc chơi điện tử và xem ti vi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi thôi cũng không có.

Bố quay sang nhìn Bong Hee, rồi lại nhìn bản kế hoạch của cô bé. Khuôn mặt lộ vẻ hoài nghi, không hiểu rốt cuộc đây là bản kế hoạch do Bong Hee tự xây dựng hay là do mẹ lập ra cho cô bé thực hiện, hay là bài tập ở trường nhỉ?

“Rốt cuộc hôm nay đã có chuyện gì xảy ra với cô con gái ‘bình chân như vại’ vốn chẳng bao giờ biết lo thế này?”

Sau khi đắp chăn cho hai chị em, bố bước ra khỏi phòng. Bố có cảm giác vừa mong chờ, vừa lo lắng cho những việc sẽ diễn ra vào ngày mai.

“Dậy đi! Dậy đi!”

“Kính coong! Kính coong!”

“Chào các bạn! Bây giờ là bản tin sáng.”

5 giờ 50 phút sáng của ngày hôm sau, nhà Bong Hee vang lên đồng loạt rất nhiều tiếng chuông hẹn giờ, nào ở ti vi, nào ở đồng hồ, rồi cả điện thoại.

Bố mệt mỏi bước ra từ phòng ngủ. Bố vào phòng khách, cầm điều khiển ti vi để cho nhỏ tiếng lại.

Một lúc sau, Bong Hee từ từ đi ra, mắt nhắm mắt mở bước vào phòng khách.

Bong Hee ngồi trên ghế sofa, tay khua khua cố tắt chuông hẹn giờ đồng hồ rồi lăn ra ghế. Một giây sau, cô bé lại chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Bong Hee nằm ngủ trên ghế, bố thương lắm.

“Bong Hee, Bong Hee à, dậy ăn sáng đi, ăn sáng xong chẳng phải con còn phải đến đài phát thanh sao?” Bố khẽ vỗ vai Bong Hee nói.

Vừa nghe thấy ba từ “đài phát thanh”, Bong Hee bỗng đứng bật dậy. Bình thường, dù có xảy ra chuyện động trời cũng không thể làm cô bé tỉnh giấc được, thế mà lần này nhanh như cắt, cô bé đã bật ngay dậy, chẳng khác nào một con lật đật.

“Đài phát thanh, cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc, đài phát thanh...” Bong Hee lẩm bẩm.

Bố vỗ vai Bong Hee nói to: “Đúng vậy, mau đến đài phát thanh cho sớm! Bong Hee của chúng ta là người dẫn chương trình mà.”

Lúc này Bong Hee mới mở to mắt nhìn bố, rồi cô bé chạy ngay vào phòng tắm.

Cuộc sống mới của Bong Hee đã bắt đầu như thế đấy. Cô bé lấy bản kế hoạch cho vào trong cặp. “Bạn thắng hay tôi thắng!” Bong Hee cắn chặt răng, đầy quyết tâm. Ít nhất thì hôm nay Bong Hee cũng đã làm đúng theo kế hoạch. Hơn 11 giờ, khi mệt rũ rời, cô bé nằm vật trên ghế sofa.

“Mình lớn thế này rồi nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên bạn rón đến vậy. Mới có một ngày mà mình cảm thấy dài như một tháng.” Bong Hee lẩm bẩm một mình.

Bố đang đọc báo, thấy Bong Hee như vậy thì mỉm cười nói: “Con gái này, con bắt đầu cuộc sống mới làm bố cũng phải cố gắng để theo kịp đấy. Bố thấy con không xem ti vi, không chơi điện tử cũng đã là rất ‘siêu’ rồi.”

“Bố à, mấy hôm nay khách đến tiệm bánh cũng đông hơn trước, bố có bí quyết gì đặc biệt vậy?”

“Thực ra cũng không có bí quyết gì, chỉ là nhờ làm theo kế hoạch thôi. Thì ra, sức mạnh của kế hoạch lại làm cho bánh ngon hơn.”

“Kế hoạch?” Bong Hee ngạc nhiên nhìn bố.

“Mẹ làm theo kế hoạch, tuân thủ đúng thời gian hấp bánh. Mẹ căn cứ vào số lượng khách mà đặt kế hoạch về thời gian hấp bánh, có một số khách hàng chỉ đợi khi bánh vừa ra lò là đến mua ngay, bởi vì bánh mới hấp xong thì rất thơm, mềm và ngon nữa.”

“Ồ, hóa ra là như vậy, quả nhiên là sức mạnh của kế hoạch. Con cũng sẽ cố gắng thực hiện kế hoạch, tranh thủ thời gian ngắn để sớm trở thành người dẫn chương trình xuất sắc nhất của trường. Chờ chút, hôm nay còn việc gì mà con chưa làm nhỉ? A, đúng rồi! Phải hoàn thành năm trang bài tập trong sách!” Bong Hee đứng dậy, ngồi vào bàn học với đôi mắt lim dim buồn ngủ. Đã gần 12 giờ đêm.

Còn chưa làm xong bài tập của trang thứ nhất thì mí mắt Bong Hee đã dúi cả lại rồi. Dù cô bé có lắc đầu thế nào để cố tỉnh táo thì cũng không sao thắng được ma lực của thần ngủ.

Gật đầu, gật đầu, sầm!

Khi trán của Bong Hee chạm vào mặt bàn cũng là lúc cô bé chìm vào giấc ngủ.

“Ôi, đã ba ngày rồi Bong Hee chưa đến muộn hôm nào! Thật là một kỳ tích!” Khi Bong Hee bước vào đài phát thanh, Ni Na vỗ tay hét lên.

“Bản thân tớ cũng thấy lạ nữa là.” Bong Hee bước đến trước dãy ghế thứ nhất, ngồi xuống đáp lời bạn.

“Các cậu nhìn hai vệt tròn quanh mắt Bong Hee mà xem, cậu ấy giống y một con gấu mèo, một con gấu mèo! Hơn nữa còn là con gấu mèo xấu xí.”

Bong Hee soi gương, dưới hai mắt của cô bé đúng là đã xuất hiện hai quầng thâm giống đám mây màu đen.

“Trật tự nào! Trước khi cô giáo đến chúng ta phải hoàn thành công tác chuẩn bị cho chương trình phát thanh sáng nay đây.” Anh Kim Hee Jae học lớp sáu, anh nhìn đội của Bong Hee nghiêm nghị nói. Anh vừa là trưởng nhóm kiêm đạo diễn của đài

phát thanh. Lúc này Bong Hee mới để ý rằng các anh chị lớp sáu đang bận rộn chuẩn bị cho chương trình phát thanh buổi sáng.

Chị Lee Hye Su đảm nhiệm vị trí dẫn chương trình đang đọc thử bản tin phát thanh, anh quay phim Seo Jin Su đang cắm nối nguồn điện, anh Go Chang Woo phụ trách âm thanh ánh sáng đang kiểm tra âm lượng của micro. Ai nấy đều chăm chú vào công việc của mình, rất thành thực, rất xuất sắc.

Nhưng đội học sinh lớp năm do Bong Hee là đội trưởng lại không biết nên làm gì, mấy đứa cứ đứng ngây ra nhìn các anh chị lớp sáu bận tới bận lui.

Chỉ còn năm phút nữa là đến giờ phát thanh buổi sáng, đúng lúc đó, cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc bước vào.

“Các em chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi ạ.”

“Được rồi, bắt đầu thôi.”

Anh trưởng nhóm vẫy tay ra tín hiệu đồng thời nói nhỏ: “Chuẩn bị ... Bắt đầu!”

Chương trình phát thanh buổi sáng được bắt đầu trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, chị Hye Su đọc diễn cảm bản tin trong phòng thu: “Đây là chương trình phát thanh buổi sáng của đài phát thanh NBS. Mùa xuân là khoảng thời gian tươi đẹp, là mùa mang đậm ý thơ, mùa xuân là sự bắt đầu cho sức sống tràn đầy.”

Dưới ánh đèn phòng thu, chị Hye Su trông càng xinh đẹp và cuốn hút hơn so với ngày thường. Bây giờ tất cả mọi tiêu điểm đều tập trung vào chị.

“Ôi, chị ấy thật giỏi, thật xinh đẹp!” Ni Na và Na Na nhìn chị Hye Su với ánh mắt ngưỡng mộ và không ngừng tán dương.

Anh trưởng nhóm và các thành viên trong đội đã có thỏa thuận ngầm, mọi người đều làm theo tín hiệu bằng tay của anh, nhanh chóng hoàn thành công việc của mình.

Bong Hee bỗng thấy xúc động, dường như có cái gì rất nóng từ sâu trong trái tim đang kích lệ, cổ vũ cô bé. Từ trước đến nay Bong Hee chưa từng có cảm giác như thế.

Cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc quay người lại, nhìn các bạn học sinh lớp năm nói: “Các em hãy chú ý quan sát để học hỏi, đến năm sau đây sẽ là công việc của các em đấy.”

Bỗng ánh mắt Bong Hee bắt gặp ánh mắt cô giáo, hai cô trò nhìn nhau mấy giây, nhưng Bong Hee tỏ ra thiếu tự tin, cô bé vội cúi đầu xuống.

“Bong Hee này, Bong Hee!”

Bong Hee khó khăn lắm mới mở được cặp mắt để chùng nặng tới ngàn cân của mình ra, khi đó cô bé mới có cảm giác một cái bóng mờ mờ đang chuyển động trước mặt mình.

“Ngủ gật trong lớp lại còn chảy nhiều nước miếng thế này, em thật chẳng ra sao.”

Cô chủ nhiệm vừa nói xong, các bạn trong lớp liền phá lên cười.

“Học được nửa buổi rồi mà em vẫn còn ngủ gật sao? Tiết học buổi sáng, em chẳng khác một con gà bị ốm là mấy, cứ gật gà gật gù, giờ còn bò ra bàn mà ngủ được kia à?”

Bong Hee cố gắng để tinh thần tỉnh táo trở lại, nhưng vô ích, cứ như thể cô bé vừa bị ai đó đánh cho một trận như tử vậy.

“Tôi qua em làm gì? Vào lớp cũng không lấy sách ra, em lại cất trong tủ để đồ rồi hả?”

“Dạ, không ạ. Hôm nay em có mang sách.” Nói rồi Bong Hee lấy quyển sách toán ra.

“Bây giờ là giờ ngủ vẫn!” Cô giáo không biết làm sao đành phải lắc đầu, rồi bước lên bục giảng. Cả lớp lại được một trận cười vỡ bụng.

Bỗng cô bịt mũi lại rồi kêu lên: “Lớp trưởng, mau mở cửa sổ rộng ra! Ăn cơm trưa xong phải mở cửa cho thoáng, em đã biết chưa?”

Lớp trưởng Kang Cheol Kyu liền đứng dậy nói: “Thưa cô, tất cả đều tại bạn Bong Hee. Bạn ấy ngủ cả buổi sáng, trưa muộn mới dậy ăn cơm, khiến cô đưa cơm không có thời gian lau chùi xe chở cơm, còn làm cô lao công không có thời gian nghỉ ngơi, sau đó cũng không kịp thời gian để làm thoáng không khí.”

Cô chủ nhiệm tức giận nhìn Bong Hee, ánh mắt của cô giống như đang nhìn một học sinh hư vô phương dạy dỗ vậy.

“Cô đang nghĩ không biết tại sao mấy ngày nay em không đến muộn, hóa ra trên lớp em toàn... Bong Hee, những điều cô nhắc nhở, em phải để ý chứ.”

“Em sai rồi cô ơi.”

“Được rồi, được rồi. Bắt đầu từ hôm nay, buổi tối em phải đi ngủ sớm. Lên lớp phải chú ý nghe giảng, không được ngủ như hôm nay nữa, em nghe rõ chưa?”

“Vâng, em biết rồi ạ.” Bong Hee giọng mệt mỏi trả lời.

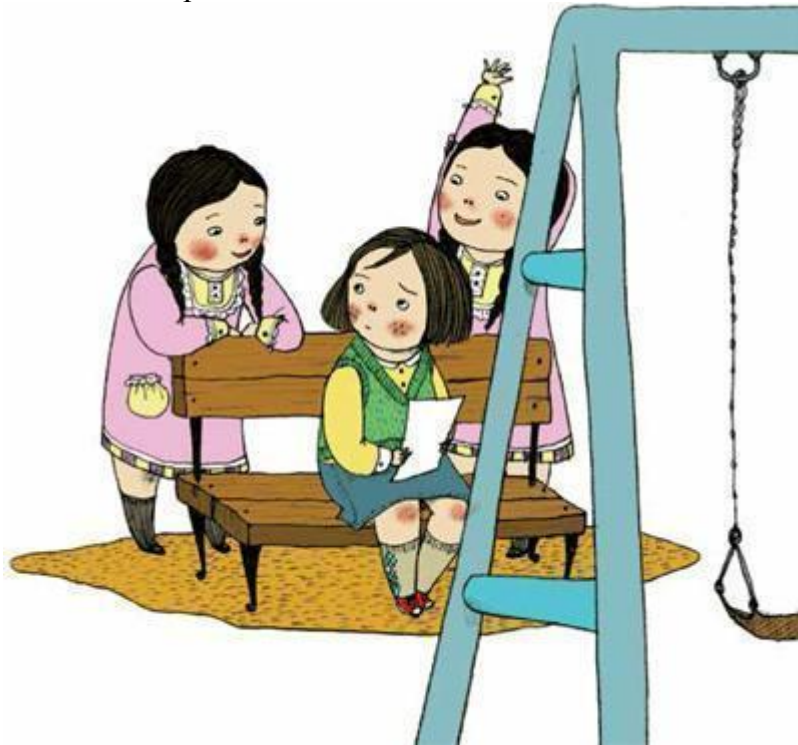
Chiều, sau khi kết thúc buổi họp ở đài phát thanh, Bong Hee tới ngồi trên chiếc ghế phía sau xích đu, giờ bản kế hoạch mà mình xây dựng ra. Bản kế hoạch nhàu nhĩ giống như tâm trạng rối bời của Bong Hee, chẳng vui vẻ tí nào.

“Cái gì thế?” Ni Na và Na Na đứng sau lưng Bong Hee hỏi.

“Ồ, hóa ra là bản kế hoạch sinh hoạt, một ngày cậu phải làm nhiều việc thật!” “5 giờ 50 phút sáng ngủ dậy, 12 giờ tối đi ngủ? Cậu làm đúng theo kế hoạch này sao? Hèn chi đến lớp toàn ngủ gật!” Ni Na và Na Na nhìn bản kế hoạch của Bong Hee kêu lên kinh ngạc.

“Tớ làm theo được ba ngày thì đã cảm thấy như đang đứng bên bờ địa ngục. Bây giờ tớ chẳng muốn ăn mà chỉ thêm ngủ thôi. Trên lớp cũng không có tinh thần nghe cô giảng bài, rồi ngay đến bài tập trước đây chỉ cần ba mươi phút là làm xong thì giờ phải mất hai tiếng...” Bong Hee bắt đầu ngáp ngáp dài.

“Nhưng, cậu thật là giỏi! Đây đúng là một bản kế hoạch vĩ đại. Tớ thấy rằng chỉ cần cậu kiên trì thực hiện theo bản kế hoạch này, thành tích học tập của cậu sẽ không chỉ đứng đầu khối, mà còn có thể trở thành học sinh tiêu biểu, rồi trở thành trưởng nhóm của đội phát thanh nữa!” Ni Na nói.

Na Na lại ra chiều phản đối: “Nhưng trước tiên cần phải tuân thủ nghiêm ngặt kế hoạch, nếu cậu không làm được thì chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Bong Hee chẳng nói là phải kiên trì sao? Hơn nữa, cậu ấy đã kiên trì được ba ngày rồi đấy!”

“Mới ba ngày? Cả ngày hôm nay cậu ấy trông như con gà bị bệnh, cứ gật gù liên tục, đây mà gọi là tuân thủ kế hoạch à?”

“Cũng đúng, nhưng thế là tốt lắm rồi!”

“Em thấy cậu ấy sẽ sớm bỏ cuộc thôi. Hay chúng mình đánh cược đi?”

Ni Na và Na Na mỗi đứa nói một câu, kết quả là cuộc trò chuyện biến thành một vụ cãi lộn.

Bỗng nhiên Bong Hee hét toáng lên: “Các cậu trật tự cho tớ!”

Sau đó cô bé cầm cặp sách, đứng dậy và đi mất.

“Dù thế nào, bản kế hoạch này cũng chưa tốt lắm. Nếu mình cứ nhất quyết làm theo, bỏ cuộc chỉ là việc sớm muộn thôi, bởi trong đó không có thời gian dành cho nghỉ ngơi.” Bong Hee thở dài nhìn bản kế hoạch, cô bé rất muốn xé tan nó ra, nhưng trên đó bỗng như hiện lên gương mặt lo lắng của mẹ.

Bong Hee nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ một hồi, sau đó cầm bút và bắt tay lập một bản kế hoạch mới.

“Đúng vậy, mình nên cho thêm một khoảng thời gian nghỉ ngơi hợp lý, nếu không bản kế hoạch này thật sự rất mệt mỏi. Vậy thì, rút ngắn thời gian học lại một chút, để chơi trò chơi. Mình thấy không xem ti vi cũng không được, như vậy sẽ không hòa nhập với các bạn. Nếu không có tiếng nói chung với mọi người, mình sẽ nhanh chóng bị đào thải. Đúng, mình phải xem ti vi, nhưng sẽ chỉ xem một chút thôi.”

Bản kế hoạch bỗng trở nên nhắng nhật, không còn chỗ nào để viết nữa.

“Chị ơi, em có vũ khí rồi...” Bong Goo vừa mở cửa đã hét lên vui sướng.

“Vũ khí?”

“Áo giáp sắt và giày bay. Những thứ này chỉ dành cho người của hội viên thôi. Ha ha, em bây giờ là thiên hạ vô địch rồi!”

Bong Hee tò mò bước nhanh đến trước máy tính, mấy thứ đó cô bé vốn cũng thích từ lâu rồi. Trên máy tính, hình ảnh Bong Goo mặc áo giáp sắt, đang hùng dũng tiến về phía ma nữ.

“Bong Goo, không phải vung đao như thế, phải vung thế này cơ.” Bong Hee đứng bên cạnh em trai, tay gõ vào bàn phím. Mới có ba ngày không chơi điện tử mà cô bé cảm thấy như đã không chơi từ lâu lắm rồi.

“Em lùi ra, để chị chơi cho, chị chơi một lúc thôi.” Bong Hee vừa nói vừa giành chỗ ngồi của Bong Goo. Tuy Bong Hee hạ quyết tâm chỉ chơi mấy phút thôi, nhưng thời gian trôi qua thật nhanh.

Mười phút, ba mươi phút, một tiếng... Bong Hee bị trò chơi mê hoặc, không chịu rời máy tính.

Reng... reng!

Tiếng chuông điện thoại reo vang.

Bong Goo nhắc điện thoại lên: “Mẹ phải không ạ?”

Vừa nghe thấy thế, Bong Hee liền vội nhìn đồng hồ, đã 7 giờ rồi.

“Thôi chết! Hôm nay mình phải đi học thêm môn toán.” Bong Hee chợt thấy lo lắng, bởi vì giờ vào lớp đã trôi qua mất rồi.

“Chị con đâu?”

Bong Goo liếc mắt nhìn chị. Bong Hee dùng tay ra hiệu là mình đã đi rồi. Bong Goo thấy thế liền nói với mẹ: “Chị bảo con nói với mẹ là chị đã đi rồi ạ.”

“Ôi trời!” Bong Hee mặt biến sắc. Cô bé muốn đánh cho Bong Goo một cái, nhưng cố nén cục tức vào trong lòng.

Bong Goo gác điện thoại, cúi đầu ngồi xuống sofa.

“Mẹ nói gì?” Bong Hee hỏi.

“Mẹ không nói gì cả, chỉ thở dài một cái. Có lẽ mẹ bị bệnh nặng thật rồi, đều là tại chị hết ấy!” Nói xong, Bong Goo bắt đầu khóc lóc.

Bong Hee ừ ừ đi về phòng.

Sự khác biệt giữa người lớn và trẻ con

Mình không biết bắt đầu từ đâu, hơn nữa chỉ muốn chơi thôi. Đã không tuân thủ được kế hoạch, thì xây dựng kế hoạch có tác dụng gì?

“Tại sao em lại đến muộn?” Bong Hee vừa bước vào phòng làm việc của đài phát thanh thì đã nghe thấy tiếng cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc vang lên. Các bạn trong nhóm đều quay lại nhìn Bong Hee, các anh chị lớp sáu cũng nhìn cô bé với ánh mắt khó chịu.

Bong Hee xấu hổ cúi gằm mặt, bởi vì sáng nay cô bé ngủ dậy muộn. Tuy tối hôm trước đã hẹn giờ ở ti vi, đồng hồ báo thức, lẫn cả điện thoại nhưng những âm thanh này cũng không thể làm cô bé tỉnh giấc.

“Lẽ nào em không biết điều quan trọng nhất của phát thanh là thời gian sao?”

“Em biết ạ.”

“Sau giờ học buổi sáng, em phải quét dọn phòng làm việc đài phát thanh, nếu em còn đến muộn lần nữa, thì hãy ở nhà luôn đi.”

Chị Hye Su vẫn như mọi ngày đang đọc bản tin bằng chất giọng truyền cảm.

Khịt, khịt.” Ni Na bỗng ngửi thấy mùi gì đó. Mọi người liền vừa ngửi, vừa tìm kiếm nơi bốc ra mùi.

“Mùi gì thế? Tại sao lại có mùi hôi chân nhỉ?” Na Na bỗng hét lên.

“A, Bong Hee, là cậu!” Bất giác Ni Na chỉ tay về phía Bong Hee, Bong Hee nhìn bạn về “Tớ thì làm sao?” Ánh mắt của mọi người lại một lần nữa đổ dồn về phía cô bé.

Ni Na nói nhỏ vào tai Bong Hee: “Cậu gọi đầu chưa? Đã mấy ngày rồi cậu chưa gọi đầu vậy?”

“Có lẽ là một tuần rồi.”

“Ôi, giày của cậu đã giặt chưa?”

“Cũng chưa giặt, có lẽ là một tháng thì phải. Mà hình như mấy ngày rồi tớ chưa thay đồ lót.”

Ni Na sững người không tin nổi, nói với Na Na: “Á, Na Na, chị sắp ngất rồi, em mau đến đỡ chị đi.”

“Em cũng thấy đau đầu quá. Em không thể tin mình lại có một cô bạn lười thôi và nhếch nhác đến như vậy.”

Bong Hee cúi gằm mặt xuống như muốn khóc. Các bạn đứng bên cạnh cũng lần lượt tránh ra xa.

“Mới sáng sớm tớ đã phải đến trường, làm gì có thời gian gội đầu? Sau khi tan học, tớ phải đến lớp học thêm, về đến nhà còn phải làm bài tập...”

“Không phải cậu ấy làm theo kế hoạch à? Vậy tại sao ngay cả thời gian tắm rửa, gội đầu cũng không có?”

“Hừm, nói nhỏ thôi!”

Cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc quay người lại nhìn Ni Na và Na Na.

Khi chương trình phát thanh buổi sáng kết thúc, Bong Hee cùng các bạn ở lại dọn dẹp phòng làm việc của đài phát thanh.

“Tại sao lại chọn em ấy?” Tiếng của chị Hye Su từ trong phòng thu vọng ra. “Đầu tóc thì rối bù, giờ này mà còn mặc cả áo gió mùa đông nữa, cái áo đó mới bẩn làm sao. Tớ luôn cảm thấy em ấy có gì không bình thường.”

Chị Hye Su nheo mày nói với anh Hee Jae. Cả hai không hề biết rằng cuộc nói chuyện của họ đã truyền ra ngoài phòng phát thanh.

“Chắc là lần đầu, em ấy không có kinh nghiệm. Lần đầu tiên có ai làm tốt ngay đâu.” Anh Hee Jae an ủi chị Hye Su.

“Em ấy không những học kém, mà còn lười biếng, lười đến mức không rửa mặt mà cũng đến trường, hơn nữa còn nổi tiếng là vua đến muộn, cậu không sợ em ấy làm ảnh hưởng đến hình tượng người dẫn chương trình của đài chúng ta sao?”

“Cô giáo sẽ có cách.”

Lúc đó, Bong Hee đang cầm chổi quét dọn phòng ngoài. Nghe thấy cuộc nói chuyện của anh Hee Jae và chị Hye Su, cô bé bỗng cảm thấy vô cùng căng thẳng, bởi vì cô bé lo rằng vua đến muộn mà họ nói tới chính là mình.

“Tớ không muốn làm việc chung với kiểu người như vậy đâu. Cậu không biết học sinh lớp sáu tại mình đều không thích em ấy ư.” Đó là giọng của chị Hye Su.

“Không thể, không thể, chẳng lẽ...” Bong Hee bắt đầu hoài nghi không biết mình có đang nghe lầm hay không.

“Cái em Bong Hee ấy đúng là đáng ghét! Tớ thấy kỳ lạ lắm, tại sao cô giáo lại chọn em ấy? Nếu vẫn tiếp tục không có nguyên tắc thế này, tớ nhất định sẽ nói cô giáo đuổi em ấy về nhà.”

Bong Hee như bị dội gáo nước lạnh vào người, cô bé thật chỉ muốn tìm một kẻ nể nào đó để chui xuống.

Chị Hye Su mở cửa phòng bước ra, chị chau mày, đi ngang qua nhóm học sinh lớp năm vẻ khó chịu.

Bong Hee không dám ở lại phòng làm việc nữa, cô bé bỏ chạy ra ngoài.

“Có lẽ đúng là mình làm không tốt rồi.” Bong Hee ngồi trong lớp, gục mặt lên bàn, miệng lẩm bầm. “Kẻ lười nhác, vua đến muộn mà còn muốn làm người dẫn chương trình? Mình đúng là đồ mơ mộng viễn vông!”

Tiếng của Bong Hee “bình chân như vại” biến dần thành những tiếng nức nở. Ni Na và Na Na đến bên cạnh từ lúc nào.

“Sao chị Hye Su lại không chú ý đến cảm giác của người khác nhỉ? Chị ấy thật xấu xa.” “Đúng vậy. Học giỏi thì sao chứ, ngày nào chị ấy cũng áp bức người khác.” Để an ủi Bong Hee, Ni Na và Na Na bắt đầu nói xấu chị Hye Su.

“Bong Hee, tớ nghĩ cậu nên xây dựng một kế hoạch khác, hay là để mẹ cậu giúp cậu đi.”

“Xây dựng kế hoạch mới có tác dụng gì? Giờ những việc tớ cần làm đã chất cao thành núi rồi, mà còn chưa biết bắt đầu từ đâu, nhưng tớ lúc nào cũng chỉ muốn chơi thôi. Dù sao cũng không tuân thủ được kế hoạch, thì xây dựng cái mới có tác dụng gì chứ? Tớ thấy tớ đúng là loại người xấu xa đó. Nếu tớ có hai cơ thể thì hay biết bao!” Đúng lúc đó cô chủ nhiệm bước vào, Ni Na và Na Na lập tức chạy về chỗ của mình.

Buổi chiều, sau khi cuộc họp ở đài phát thanh kết thúc, Bong Hee phải ở lại vì sáng nay đến muộn nên đã bị cô giáo phạt quét dọn phòng.

“Thật kỳ lạ, Bong Hee đi đến đâu cũng phải quét dọn vệ sinh.”

“Số phận của người kém may mắn là như vậy đó, tránh phải dọn nhà vệ sinh, liền chạy đến đài phát thanh thì lại phải quét dọn phòng thu.”

“Cậu còn vui mừng trước tai họa của tớ sao?” Bong Hee chỉ muốn ném ngay cái giẻ lên đầu Ni Na, nhưng đành cố nín nhịn.

Na Na đứng dậy nói với Ni Na: “Bọn mình đi thôi, em cũng mệt lắm rồi.”
Cặp song sinh đi khỏi, chỉ còn lại Bong Hee một mình ngồi dọn dẹp đồng dây điện micro và còn phải lau sạch bụi ở cửa sổ.
Ở góc phòng thu có một cái tủ khá cũ kỹ. Bong Hee mở cửa tủ ra xem, bên trong có một cuộn dây điện và bộ loa đã hỏng, còn cả mấy cuộn băng cũ vứt lộn xộn trong đó.
Bong Hee muốn đóng cửa tủ lại nhưng không sao đóng được. Cô bé dùng hết sức đẩy cánh cửa khiến cái tủ lung lay, rất nhiều bụi rơi xuống. Rồi từ trên nóc bỗng rơi xuống một vật gì đó.
Thì ra là một quyển nhật ký cũ kỹ, nhàu nát.
Bong Hee cẩn thận nhìn cuốn sổ một lúc. Bên ngoài bìa có ghi “Cẩm nang phép thuật thực hiện kế hoạch” và “Kim Ki Ho số 45 lớp 5/1”.
“Cẩm nang phép thuật? Trong đài có người tên là Kim Ki Ho không nhỉ?”
Bong Hee tò mò mở cuốn sổ ra, bên trong kẹp tờ phiếu đánh giá tổng hợp kết quả lớp bốn và lớp năm. Bong Hee mở phiếu lớp bốn trước.
“Ngữ văn 25 điểm, toán 20 điểm, đạo đức 15 điểm, khoa học tự nhiên 30 điểm...”

“Xếp thứ 50 trên tổng số 52 học sinh! Người này tệ quá, học còn kém hơn cả mình.” Bong Hee cười rồi đọc tiếp.
Em Kim Ki Ho lên lớp không chú ý nghe giảng, thường xuyên quên mang sách vở. Vì thiếu tự tin và tinh thần trách nhiệm nên em ấy luôn chần chừ, lười biếng, nhiều việc còn làm chưa tốt. Ngoài ra, em ấy còn đi học muộn quá số lần cho phép.
“Ôi! Tình trạng của anh ấy còn tồi tệ hơn cả mình!”
Bong Hee nhìn phần ý kiến của phụ huynh chỉ có một dòng chữ ngắn gọn.
Hãy đánh nó!
“Ha ha! Bố mẹ anh ấy còn nghiêm khắc hơn mẹ mình nhiều.”
Sau đó, Bong Hee giờ đến phiếu đánh giá tổng hợp của lớp năm.

“Ngữ văn 95 điểm, toán 100 điểm, đạo đức 100 điểm, khoa học tự nhiên 95 điểm... xếp thứ nhất?”

Phần lời phê của giáo viên viết:

Em Kim Ki Ho đã cố gắng, nỗ lực và hiện đứng thứ nhất của lớp. Trên lớp em ngồi ngay ngắn, giọng đọc to, rõ ràng. Em luôn chăm chỉ trong học tập cũng như trong công việc của người dẫn chương trình. Chữ viết ngay ngắn, thành tích học tập tốt, mọi người đều yêu quý. Tiếp tục cố gắng nhé, chắc chắn em sẽ trở thành một học sinh xuất sắc!

“Lời nhận xét này là dành cho người khác thì phải? Trong một năm làm sao anh ấy có thể thay đổi nhiều như vậy được chứ?”

Bong Hee nhìn lại một lần nữa tên của người được nhận xét, chính xác là Kim Ki Ho, rõ ràng cùng một người. Lẽ nào trên thế giới tồn tại cuốn “Cẩm nang phép thuật” có sức mạnh ghê gớm thế sao?

Bong Hee khẽ nghiêng đầu, cô bé bắt đầu đọc to nội dung trong cuốn “Cẩm nang phép thuật”.

Trang đầu tiên của cuốn sổ viết:

Có một cây đàn vừa cũ vừa bản, âm thanh bị lạc điệu, nên chẳng ai muốn mua. Một ông cụ đã cẩn thận điều chỉnh lại âm thanh của từng sợi dây đàn, nhờ vậy cây đàn đã có thể tạo ra những bản nhạc hay, kết quả là giá bán của nó được đẩy lên cao ngất ngưỡng.

Một người cũng giống như cây đàn, tâm lý cũng giống như tiếng đàn, cần phải điều chỉnh tâm lý thật tốt, người ta sẽ không dám coi thường giá trị của bạn.

Mong muốn của con người là vô tận, còn cơ hội đến rồi lại đi. Nhiều khi, chúng ta cứ mãi chờ đợi để mong đạt được nhiều hơn, nếu không có những hành động quyết đoán, không những không thể thỏa mãn mong muốn, mà ngược lại có khi còn làm mất đi những thứ bạn đang có.

Kẻ kiên nhẫn sẽ câu được con cá lớn.

Kiên nhẫn là một loại sức mạnh tích cực giữ vai trò chủ đạo trong vận mệnh. Quyết tâm theo đuổi mục tiêu cuộc sống càng kiên định bao nhiêu, bạn càng kiên nhẫn khắc phục khó khăn bấy nhiêu. Kiên trì làm đến cùng thì không có mục tiêu nào là không thể đạt được.

Bong Hee vừa cảm thấy như mình đã hiểu những dòng chữ này nhưng cũng lại chẳng hiểu gì cả, hình như có nghĩa là kiên trì đến cùng mới có thể đạt được thành công.

Cốc, cốc, cốc!

Có tiếng gõ cửa, hóa ra là cô giáo siêu-siêu nghiêm khắc, cô bước vào nhắc nhở: “Em dọn xong rồi thì mau về nhà đi, lần sau đi học sớm một chút.”

Bong Hee nhận lúc cô giáo không chú ý, giấu cuốn cẩm nang phép thuật vào trong cặp, sau đó chạy thật nhanh về nhà. Bong Hee nghĩ, nếu những việc kỳ lạ như thế này cũng xảy với bản thân mình thì hay biết mấy!

KẾ HOẠCH BÍ MẬT 4

Thư mẹ gửi con gái !

PHẦN LỚN THỜI GIAN CON LÀM GÌ?

Bong Hee, con nói rất muốn biết mình đã sắp xếp thời gian hợp lý hay chưa phải không?

Mẹ có một cách rất hay! Để hoàn thành việc kiểm tra sức khỏe một cách thuận tiện và hiệu quả, bệnh viện đã phát cho mỗi người một tờ giấy kiểm tra sức khỏe, đúng không nào? Con cũng có thể tự thiết kế một tờ giấy kiểm tra thời gian giống như phiếu kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, cũng chính là bảng quản lý thời gian.

Bảng quản lý thời gian lấy đơn vị tính là một tuần, thời gian của một tuần = 24 tiếng x 7 ngày = 168 tiếng, đây cũng là thời gian để ngủ, đi học, chơi điện tử và cả thời gian chơi cùng bạn bè..., tổng thời gian của những việc này phải là 168 tiếng.

Nhưng con sẽ phát hiện tất cả thời gian cộng lại vẫn ít hơn 168 tiếng, lẽ nào thời gian tự mất đi mà không có nguyên nhân?

Hãy suy nghĩ xem:

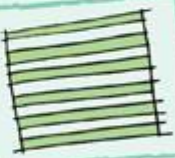
1. Con thường bận làm gì?
2. Việc nào con làm đạt hiệu quả nhất?
3. Con đã lãng phí tổng cộng bao nhiêu thời gian?

Làm thế nào để rút ngắn thời gian lãng phí, tăng thời gian hiệu quả?

Chỉ cần con nghĩ ra biện pháp tốt, cuộc sống của con sẽ trở nên hữu ích hơn.

KẾ HOẠCH 4

XÂY DỰNG THỨ TỰ ƯU TIÊN

THỨ 3	THỨ 4	THỨ 5	THỨ 6
Hop ở đài phát thanh 	Học thuộc 3 từ mới tiếng Anh 	Rửa bát	
Viết bản tin phát thanh 	Học thuộc hai câu thành ngữ 	1. Làm bài tập 2. Làm toán 	1. Lớp học tiếng Anh 2. Lớp học toán
			Dọn phòng Kiểm và xác bằng học

Người không thể tuân thủ kế hoạch thường kêu ca:

“Tôi chẳng có thời gian, tôi bận lắm!”

Nếu bạn không biết bắt đầu từ đâu,

hãy liệt kê ra thứ tự ưu tiên các việc cần làm

Hoàn thành từng việc theo thứ tự đã sắp xếp,

chắc chắn bạn sẽ thực hiện được kế hoạch.

Cảm nang phép thuật thực hiện kế hoạch

Hãy xây dựng kế hoạch mà bạn có thể thực hiện. Trước tiên cần xác định rõ mục tiêu cuối cùng của bạn, sau đó đưa ra những bước cụ thể để thực hiện mục tiêu, chính là những việc cần phải làm.

Ngày 25 tháng 5 năm 1988

Bồ dưỡng nhân nhĩ

Từ khi mẹ lấy dưỡng đến nay, cuộc sống của mình đã thay đổi rất nhiều. Ấn tượng đầu tiên của mình dành cho dưỡng không tốt cũng chẳng xấu, bởi vì mình cảm thấy ông rất xa lạ, nhưng hiện giờ vị trí của ông trong lòng mình đã đổi khác.

Tuy mẹ là một công nhân bình thường, nhưng công việc rất bận, phải làm thêm nhiều, nên buổi tối mình thường phải ăn cơm một mình, ở nhà một mình.

Nhưng sau khi mẹ và dưỡng kết hôn, mẹ thường về nhà nấu cơm, sau đó cả nhà cùng ngồi quây quần bên mâm cơm.

Mẹ nói dưỡng là kế toán thuế, công việc bận bịu lắm.

Nhưng theo mình, dưỡng không phải là người bận rộn đến thế. Ông thường mỉm cười, đi lại trong nhà với dáng vẻ nhàn nhã.

Lúc đầu mình còn cho rằng mẹ nói dối, nhưng thực ra mẹ nói không sai. Công việc của dưỡng đúng là rất bận, nhưng ông vẫn luôn vui vẻ xử lý mọi công việc. Mình bỗng thấy vô cùng tò mò với cách làm việc này của dưỡng.

Ngày 1 tháng 6 năm 1988

Xây dựng kế hoạch dựa vào thời gian là cách làm sai lầm

Mình luôn cho rằng bước đầu tiên của việc xây dựng kế hoạch là vẽ ra một vòng tròn, cũng chính là xây dựng kế hoạch dựa vào 24 tiếng đồng hồ của một ngày.

Mỗi tuần mình đều xây dựng một bản kế hoạch cho sinh hoạt. Trước tiên vẽ một vòng tròn thật lớn, sau đó chia thành từng khoảng thời gian xác định, mỗi khoảng thời gian đó viết một công việc cần hoàn thành, cuối cùng dán bản kế hoạch đã xây dựng xong lên tường cạnh bàn học. 5 giờ đến 6 giờ chiều học toán, 6 giờ đến 7 giờ học ngữ văn, 7 giờ đến 8 giờ ăn tối, luyện tập thể thao, 8 giờ đến 9 giờ viết nhật ký... nhưng chưa lần nào mình tuân thủ được cả.

Sau khi nhìn thấy nó trong phòng ngủ của mình, dượng nói: "Mục đích của bản kế hoạch này không phải là để thực hiện mục tiêu mà chỉ để trang trí. Dù có nhiều việc hơn nữa thì cũng vô tác dụng, bản kế hoạch không thể thực hiện được thì không phải là bản kế hoạch thực sự."

Lúc đầu, mình không hiểu ý nghĩa lời dượng nói, bởi vì bản kế hoạch của các bạn khác cũng giống y như của mình, hơn nữa giáo viên ở trường cũng không hề phê bình bản kế hoạch kiểu này.

Dượng liền giải thích tỉ mỉ: "Phần lớn mọi người đều căn cứ vào thời gian để xây dựng kế hoạch, nhưng cách làm này không phải là lựa chọn tốt nhất. Xây dựng kế hoạch không phải là để thực hiện mục tiêu sao? Nhưng khi căn cứ vào thời gian để xây dựng, thì dù chưa thực hiện được mục tiêu trước mắt, chúng ta cũng vẫn phải bỏ qua nó để thực hiện mục tiêu tiếp theo, cách làm này không khoa học chút nào." Mình cảm thấy dượng nói rất có lý.

Dượng nói ngày mai sẽ cùng mình xây dựng một bản kế hoạch phép thuật. Mình mong thật nhanh đến ngày mai để xem phép thuật của dượng là gì.

Ngày 2 tháng 6 năm 1988

Xây dựng bản kế hoạch phép thuật

Lúc ăn tối, dượng bỗng hỏi mình: "Con có cho rằng thức ăn nấu càng lâu thì mùi vị càng ngon không?"

Mình lắc đầu. Dượng lại hỏi tiếp: "Vậy con có cho rằng xem sách càng lâu càng học được nhiều điều không?"

Mình lại lắc đầu một lần nữa, mình nghĩ câu hỏi này rất đơn giản. Dượng lại tiếp tục nói:

"Trọng điểm của kế hoạch không phải là thời gian, mà là những việc cần làm. Tuy có thể thời gian và địa điểm học của từng học sinh là như nhau, nhưng thành tích học tập vẫn khác nhau. Tốt nhất không nên căn cứ vào thời gian để xây dựng bản kế hoạch, tỷ lệ thành công của cách này rất thấp."

Sau đó, dượng lấy ra một quyển sổ ghi chép, mình nhận thấy bản kế hoạch của ông là dựa vào mục tiêu để xây dựng.

Bản kế hoạch mục tiêu là bản kế hoạch lấy mục tiêu làm trọng điểm: 5 giờ chiều giải hai trang bài tập toán, 6 giờ chiều học thuộc một đoạn văn hay, 8 giờ tối viết nhật ký...

Mình quyết định dựa theo cách của dượng để xây dựng lại bản kế hoạch.

Theo đó, thời gian học của một ngày là năm tiếng, còn hơn là dự định sẽ học từ mấy giờ đến mấy giờ. Căn cứ vào số lượng công việc phải hoàn thành để xây dựng bản kế hoạch, tại sao trước đây mình không nghĩ ra cách này nhỉ? Liệu xây dựng kế hoạch dựa vào mục tiêu sẽ tạo ra phép thuật để giúp mình thành công không?

Ngày 3 tháng 6 năm 1988

Thay đổi tâm lý

Trước đây mình thường xuyên từ bỏ kế hoạch, nên mình lo lắng lắm. Mình chưa bao giờ thật sự hoàn thành một việc nào cả, mình luôn cảm thấy tâm lý không được tốt.

"Rõ ràng biết mình sẽ thất bại, vậy tại sao còn phải làm? Như thế chỉ lãng phí thời gian. Mình nhất định sẽ thất bại! Mình vốn là người lười biếng, lười thôi mà!" Những câu này giống như con ác quỷ cứ lượn lờ bên tai mình.

Mình thẳng thắn nói với dưỡng lo lắng đó. Dưỡng nghe xong, mỉm cười bảo: "Từ bỏ việc thực hiện kế hoạch đều có nguyên nhân cả, đó là do con xây dựng kế hoạch chưa tốt. Chỉ cần kế hoạch của con xây dựng hợp lý, quy củ thì con nhất định có thể thực hiện được kế hoạch. Trước tiên phải loại bỏ tâm lý tiêu cực, biến chúng thành tâm lý tích cực, đợi khi con tự tin, tự nhiên con sẽ nói với bản thân mình những câu nói đại loại như: Mình có thể làm được, Mình làm được..."

Nếu mình có thể giống như dưỡng, thực hiện được kế hoạch mà mình đặt ra thì thật là tuyệt. Mong rằng sẽ xuất hiện kỳ tích đó.

Ngày 4 tháng 6 năm 1988

Cách xây dựng kế hoạch dựa vào mục tiêu 1

Ki Ho, dưỡng muốn nói với con vài điều nên đã tự tiện viết vào cuốn sổ này của con.

Con biết làm thế nào để xây dựng một bản kế hoạch có hiệu quả không? Hơn nữa phải xây dựng như thế nào mới không khiến con từ bỏ việc thực hiện mà ngược lại còn buộc con phải tuân thủ kế hoạch đó? Nếu con muốn biết, thì hãy thử làm theo lời dưỡng nhé!

Hãy xây dựng một kế hoạch mà con có thể thực hiện. Trước tiên cần xác định rõ mục tiêu cuối cùng của con, sau đó đưa ra những bước đi cụ thể để thực hiện mục tiêu, chính là những việc cần phải làm.

Mọi người thường xây dựng kế hoạch một cách mù quáng, ví dụ: "Tôi cần cố gắng học tiếng Anh", "Tôi phải kiếm tiền"... Tuy nhiên, bản kế hoạch xây dựng dựa vào mục tiêu lại không phải như vậy. Trọng điểm của bản kế hoạch xây dựng dựa trên mục tiêu không phải là chỉ nói "Tôi cần cố gắng học tiếng Anh", mà phải suy nghĩ "Làm thế nào để học tốt tiếng Anh?"

Vậy, rốt cuộc làm thế nào để xây dựng bản kế hoạch học tiếng Anh? Ví dụ: mỗi ngày học thuộc mười từ đơn, mỗi ngày đọc một câu chuyện bằng tiếng Anh trong khoảng 30 phút... Dưỡng nghĩ con cần xây dựng kế hoạch cụ thể như vậy.

Con nên nhớ, trọng điểm của việc xây dựng kế hoạch là xác định rõ ràng mục tiêu và phương pháp cụ thể để thực hiện được mục tiêu.

Cuối cùng dưỡng có một mong muốn, sau này con hãy gọi ta là bố, có được không?

Ngày 15 tháng 6 năm 1988

Cách xây dựng kế hoạch dựa vào mục tiêu 2

Mình nghe theo lời bố, xây dựng lại một bản kế hoạch, nhưng làm vẫn chưa tốt, nên mình rất thất vọng về bản thân. Mình cảm thấy có thể là do mình không đủ thông minh, hơn nữa lại thiếu kiên trì.

Nhưng bố vẫn nói là do mình chưa xây dựng thành công bản kế hoạch.

Bố nói, nhìn bên ngoài bản kế hoạch của mình xây dựng có vẻ rất hoàn mỹ, nhưng mục tiêu đích thực lại quá xa vời, quá lớn, không thực tế. Bố nói, nếu sống theo bản kế hoạch này, thì chỉ chưa đầy hai ngày là con sẽ bỏ cuộc.

Bố nói rất đúng, mình quả thực chỉ kiên trì được có hai ngày thôi.

Bố nói, kế hoạch không được xây dựng quá khả năng cho phép, bởi vì kế hoạch mà không thực hiện được sẽ ảnh hưởng đến sự tự tin và tính tích cực trong quá trình thực hiện mục tiêu, cho nên thà không lập kế hoạch còn hơn.

Hãy xây dựng một bản kế hoạch có thể thực hiện! Theo lời bố thì quá trình xây dựng có thể chia làm hai giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất

Bản kế hoạch làm tăng sự tự tin không phải là một gánh nặng làm người ta cảm thấy khó khăn và mệt mỏi, đó phải là bản kế hoạch mà bản thân có thể hoàn thành một cách thoải mái không cần người khác giúp đỡ. Ví dụ, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày nhẩy dây 10 phút, mỗi sáng trên đường đến trường sẽ học thuộc một câu thành ngữ. Kế hoạch ở mức độ này có thể xem là khá dễ thực hiện, con hãy kiên trì trong một tuần. Sau khi dần dần hình thành thói quen như vậy, con sẽ tự tin "Mình cũng có thể thực hiện kế hoạch."

Giai đoạn thứ hai

Tiếp theo là nâng cao mục tiêu hơn một chút, mỗi ngày nhẩy dây 15 phút, mỗi ngày học thuộc hai câu thành ngữ. Hãy ghi nhớ: tuyệt đối không được nâng mục tiêu lên mức quá cao, quá khoa trương, nên dừng ở một mức độ nhất định. Sau đó thực hiện dần dần mục tiêu này để hình thành thói quen, đến khi hoàn toàn thực hiện được kế hoạch này, con mới tiếp tục nâng cao mục tiêu.

Phép thuật của bố là từng bước từng bước thực hiện kế hoạch giống như việc đi lên cầu thang.

Ngày 16 tháng 6 năm 1988

Cách sử dụng thời gian hợp lý

Hôm nay bố dạy mình cách làm thế nào để sử dụng thời gian hợp lý.

Sự khác biệt lớn nhất giữa người thành công và kẻ thất bại chính là việc sử dụng thời gian sao cho hợp lý nhất. Chỉ cần tận dụng hiệu quả thời gian, thì dù kế hoạch có khó hơn nữa bạn cũng không cần phải vội vàng mà vẫn hoàn thành tốt mục tiêu. Dù bạn là người thành công hay kẻ thất bại, thời gian một ngày của mỗi người đều chỉ có 24 tiếng. Dù bạn thông minh thế nào, chăm chỉ bao nhiêu, thời gian một ngày của bạn vẫn chỉ có 24 tiếng. Thời gian công bằng với tất cả mọi người, một ngày luôn chỉ có 24 tiếng.

Nhưng trong cùng một khoảng thời gian, có người cứ ung dung thực hiện kế hoạch, còn có người lại bị thời gian và kế hoạch mà mình đã cố công xây dựng nên truy đuổi. Người bị thời gian truy đuổi là người không biết cách sử dụng thời gian, họ thường lấy lý do là thời gian không đủ hoặc không có thời gian.

Khi bố nói đến đây, mình bỗng cảm thấy xấu hổ lắm, bởi vì trước đây mình là người như thế.

Bố còn nói, nếu muốn sử dụng thời gian hiệu quả, con hãy xây dựng một bản kế hoạch có thể thực hiện được. Như vậy không chỉ làm con hiểu được tính quan trọng của thời gian, mà còn làm cho cuộc sống của bản thân có ý nghĩa hơn. Kế hoạch sẽ giúp con có được nhiều thời gian hữu ích hơn người khác.

Ngày 1 tháng 10 năm 1988

Thời gian có phép thuật

Đã lâu rồi mình không viết nhật ký.

Trong khoảng thời gian này, mình thật sự đã có nhiều thay đổi. Thời gian nghỉ hè, mình làm theo cách mà bố nói, tuy chỉ có hai tháng thôi, nhưng mình đã thay đổi nhiều lắm, tất cả đều phải cảm ơn phép thuật của bố.

Trước đây mình cảm thấy việc học tập rất nhàm chán, chẳng có chút hứng thú nào với trường lớp cả. Nhưng sau khi bố dạy mình cách xây dựng kế hoạch làm mình bỗng thích học, thích đến trường. Bản kế hoạch này quả thật là màu nhiệm.

Điều làm mình vui nhất là có thể trở thành thành viên của đài phát thanh trường. Mỗi hoạt động của đài phát thanh đều làm mình phấn khởi và vui vẻ.

Và dường như ước mơ của mình càng trở nên rõ ràng hơn. Đó là được trở thành người dẫn chương trình.

Mình muốn trở thành một người dẫn chương trình xuất sắc, người dẫn chương trình nổi tiếng, vừa đưa tin nhanh vừa chính xác, mọi người sẽ nắm bắt được tình hình thế giới thông qua nội dung bản tin của mình.

Nếu muốn thực hiện mơ ước đó, mình rất cần sự trợ giúp của kế hoạch. Mình phải từ từ và cẩn thận như đi cầu thang vậy, từng bước từng bước tiến đến bậc cao nhất để đạt được ước mơ.

Đọc đến đây, Bong Hee chợt thở phào, như thể trút được một gánh nặng.

Cô bé nhận ra “Cẩm nang phép thuật thực hiện kế hoạch” giống như chiếc chìa khóa mở cánh cửa tâm hồn, giúp bản thân hiểu ra nhiều điều.

Bong Hee bỗng cảm thấy tinh thần thật thoải mái, bởi vì dường như con đường trước mắt cô bé đã trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Bong Hee không thể thực hiện kế hoạch không phải vì cô bé không thông minh bằng người khác hoặc thiếu kiên nhẫn, mà vì cách xây dựng kế hoạch và cách thực hiện kế hoạch đều chưa hợp lý.

Cô gái nhỏ vui lắm, thầm quyết tâm: “Từ hôm nay, mình sẽ từng bước từng bước hướng đến mục tiêu.”

KẾ HOẠCH BÍ MẬT 5

Thư con gái gửi mẹ !

LÀM THẾ NÀO ĐỂ XÂY DỰNG KẾ HOẠCH NÂNG CAO THÀNH TÍCH HỌC TẬP?

Mẹ ơi, hôm nay con đã phát hiện ra một số bí mật.

Trước tiên, điều quan trọng nhất khi xây dựng kế hoạch không phải là thời gian, mà là những việc cần hoàn thành. Cũng có nghĩa con phải xác định lượng bài học cần hoàn thành trong một ngày, sau đó xác định lượng bài học cần phải học của một tuần và một tháng.

Thứ hai, hãy lập kế hoạch với mục tiêu đơn giản. Khi chúng ta nản người tuyệt, việc đầu tiên bao giờ cũng là nản một quả cầu tuyết to bằng nắm tay, rồi lăn đi lăn lại trên tuyết, cứ làm như vậy quả cầu sẽ lớn dần. Nguyên lý này được dùng làm căn cứ để xây dựng kế hoạch với mục tiêu khá đơn giản, rồi cố gắng thực hiện từ từ từng mục tiêu nhỏ một, nhất định con sẽ thành công.

Thứ ba, không nên đặt ra quá nhiều mục tiêu trong một bản kế hoạch. Bởi vì điều đó sẽ ảnh hưởng đến sự kiên nhẫn và tự tin. Xây dựng ít mục tiêu một chút, không chỉ giảm bớt gánh nặng tâm lý mà còn nâng cao khả năng tập trung của con.

Mẹ ơi, mẹ hãy chờ xem nhé!

CẨM NANG PHÉP THUẬT THỰC HIỆN KẾ HOẠCH

Khi gặp khó khăn, phần lớn mọi người sẽ chọn cách chạy trốn, nhưng chạy trốn không thể giải quyết vấn đề. Bạn hãy thử nghĩ xem, làm thế nào để đối diện với những khó khăn này bằng thái độ tích cực?

Bản kế hoạch phép thuật

Nhìn bản kế hoạch được bôi đầy màu xanh, Bong Goo tự nhiên cảm thấy thích thú. Cậu bé ước gì có thể chống bôi xanh tất cả các ô còn lại.

Ngày hôm sau, Bong Hee dán lên tường bản kế hoạch đã kín một trang giấy A4. Cô bé còn viết lên đó năm chữ rõ ràng “Bản kế hoạch phép thuật” và vẽ thêm hai bảng biểu. Bảng bên trái của Bong Hee, bảng bên phải của Bong Goo.

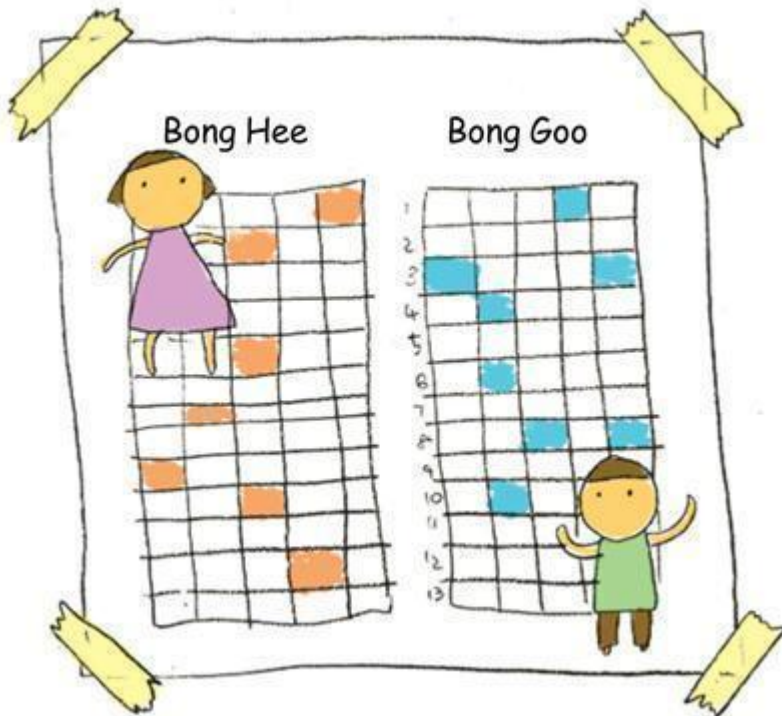
“Đây là cái gì ạ? Chị định sử dụng phép thuật gì với em thế?” Bong Goo tò mò hỏi.

“Đúng như vậy thì sao? Bong Goo, sau này chị em mình sẽ sống theo bản kế hoạch này, biết chưa hả?”

“Sống như thế nào? Em không thích phải đọc sách cả ngày đâu.” Bong Goo đầu môi, nhú mồm nói với Bong Hee.

“Bản kế hoạch này sẽ giúp em thực hiện mục tiêu. Sau này, chị sẽ không bao giờ xây dựng kiểu kế hoạch mà không thực hiện được, em hãy đợi mà xem.”

Bong Hee làm theo “Cẩm nang phép thuật thực hiện kế hoạch”, cô bé viết mục tiêu của mình lên bản kế hoạch và đương nhiên mục tiêu này khá đơn giản.

Trên đường đến trường học thuộc ba từ tiếng Anh, giờ nghỉ trưa học thuộc hai câu thành ngữ... kiên trì thực hiện trong một tuần. Mục đích là để sử dụng hiệu quả thời gian nhàn rỗi của lúc đi học và giờ nghỉ trưa.

Mục tiêu của Bong Goo còn đơn giản hơn: không vút đồ đạc lung tung, chơi điện tử dưới hai mươi phút để còn dành thời gian làm bài tập toán.

“Thế này đã được chưa ạ?”

“Chỉ cần em có thể kiên trì được một tháng, chị sẽ mua quà cho em, mua kim cương biến hình mà em thích nhất. Nếu thực hiện thành công, thì dùng một cái bút màu xanh vẽ một hình chữ nhật nhỏ lên bản kế hoạch. Như vậy em có thể nhìn thấy mình có thực hiện được hay không, để nhắc nhở bản thân tiếp tục cố gắng.”

“A, hóa ra là thế! Để tô được nhiều màu xanh, em nhất định sẽ cố gắng thực hiện kế hoạch.” Bong Goo vui vẻ nói.

“Ừ! Chị em mình cùng phấn đấu nhé. Cố gắng không để bị đánh dấu X vì không hoàn thành kế hoạch nhé.”

“Vâng ạ. Nhưng tại sao phải đánh dấu X vào kế hoạch không thực hiện được?”

“Bởi vì dấu X sẽ làm em không vui, làm em cảm thấy buồn, như vậy, em sẽ tự nhủ với bản thân ‘Mình phải cố gắng’. Đúng rồi, hôm nào mà có biểu hiện tốt thì cũng phải đánh dấu vào, em hãy vẽ một ngôi sao thật lớn, cứ như vậy đi nha.”

“Ha ha ha! Nhìn thấy ngôi sao, em sẽ rất vui!” Bong Goo ra chiều thích thú.

“Bong Goo, mới đầu có thể em sẽ cảm thấy rất mệt, nhưng chỉ cần kiên trì để dần hình thành thói quen là sẽ ổn ngay, em hiểu chưa?”

“Em biết rồi, em thấy đó cũng không phải việc khó khăn quá. Mà chị sẽ mua kim cương biến hình cho em thật chứ? Ngoắc tay nào.”

Bong Hee và Bong Goo ngoắc tay cam kết.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bong Hee đã tuân thủ kế hoạch được chín ngày, điều kỳ lạ là bây giờ việc làm theo kế hoạch không còn khó khăn nữa, có thể do cô bé bắt đầu từ việc đơn giản nhất, dễ làm nhất.

Bong Hee giống như là bị phép thuật nào đó mê hoặc, thích nghi tốt với cuộc sống có kế hoạch, cô bé cảm thấy bản kế hoạch phép thuật giống như một bộ quần áo vừa vặn, rất hợp với mình.

Thái độ sống, cách làm việc cũng như nghỉ ngơi của Bong Hee đã thay đổi rất nhiều.

Sau khi Bong Hee sinh hoạt theo bản kế hoạch mới thì cô bé không còn đi học muộn, lên lớp cũng không ngủ gà ngủ gật như con gà ốm nữa. Bây giờ, thực hiện theo kế hoạch đã không còn là việc gì khó khăn với Bong Hee và ngày nào không sinh hoạt theo bản kế hoạch, cô bé lại cảm thấy không thoải mái.

Trước khi đi ngủ, Bong Hee nhảy từ trên giường xuống, đi đối chiếu với bản kế hoạch dán trên tường xem hôm nay đã làm được hay quên làm việc gì, sau khi xác định rõ ràng thì cô bé mới yên tâm đi ngủ.

Nhìn bản kế hoạch tô đầy màu xanh, Bong Goo vui lắm, sự tự tin lại càng tăng thêm. Bong Goo muốn nhanh chóng tô hết màu vào những ô còn lại, cậu bé còn vẽ lên bản kế hoạch một ngôi sao to và kim cương biến hình mà mình thích.

Bong Hee mỗi khi có thời gian là giờ ngay “Cẩm nang phép thuật thực hiện kế hoạch” ra để đọc. Cô bé cảm thấy mỗi lần đọc đều mang lại cho mình bao cảm nhận khác nhau, cuốn sổ ghi chép cẩn thận quá trình Kim Ki Ho chuyển từ vị trí thứ ba từ dưới lên đến vị trí đứng đầu lớp.

Bong Hee càng ngày càng thấy tò mò về nhân vật Kim Ki Ho. Cô bé còn thường tưởng tượng xem Kim Ki Ho bây giờ đang làm gì: “Chú ấy có thực hiện mơ ước của mình không? Bây giờ chú ấy có phải là người dẫn chương trình nổi tiếng không?”

Bỗng trong đầu Bong Hee nảy ra một ý nghĩ: “Đúng rồi, chưa biết chừng chú ấy là người quen của mẹ. Mẹ là ‘tiền bối’ của đài phát thanh trường mình mà.”

Bong Hee định bụng hỏi mẹ về người đặc biệt này.

Nhìn Bong Hee và Bong Goo bỗng thay đổi như vậy, bố cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Kế hoạch hợp lý giúp tâm lý thoải mái, vẻ bề ngoài của Bong Hee cũng thay đổi nhiều. Trong phòng làm việc của đài phát thanh, Na Na ngó nhìn bạn: “Bong Hee, mấy ngày nay cậu đánh phấn gì thế?”

“Tớ không dùng gì cả, tớ chỉ rửa mặt thôi, sao vậy?”

“Ôi, mặt cậu hồng hào quá, tớ cứ tưởng cậu bôi cái gì lên mặt.”

Ni Na cũng chen vào: “Thì ra Bong Hee có làn da rất đẹp, tớ vừa mới phát hiện... Cậu khác xa so với trước đây!”

Các anh chị lớp sáu của đài phát thanh cũng thay đổi cách nhìn với cô bé, suy nghĩ “không muốn làm cùng Bong Hee” cũng dần biến mất.

“Các em không có ý tưởng nào sáng tạo hơn hay sao?” Cô giáo nói với các bạn học sinh. “Chúng ta phải xây dựng một tiết mục mới, sáng tạo hơn so với trước. Chúng ta không thể chỉ làm những tiết mục đã quá quen thuộc, mà cần có một hoạt động mới mẻ để các bạn khác cũng có thể tham gia.”

Các bạn nhỏ đều im lặng.

Chị Hye Su ngập ngừng: “Trò chơi ‘Hỏi nhanh ị Đáp gọn’ được không ạ? Chọn năm bạn học sinh trả lời câu hỏi, sau đó phát phần thưởng cho các bạn ấy.”

“Như vậy có khô khan quá không? Trò chơi ‘Hỏi nhanh ị Đáp gọn’ là tiết mục dành cho một số cao thủ cạnh tranh với nhau, nhưng trình độ hiểu biết của các bạn ấy đều ngang nhau, mọi người sẽ cảm thấy nhàm chán, không thú vị. Hơn nữa hàng

tháng trường ta đều tổ chức cuộc thi hỏi đáp ‘Chuông vàng’ còn gì? Bản chất của các tiết mục đó khá giống nhau.”

Chị Hye Su để lộ vẻ thất vọng.

Cộc, cộc, cộc!

Cô giáo gõ gõ ngón tay xuống bàn, nhưng không nói câu nào.

“Em...” Bong Hee thận trọng nhìn cô giáo.

“Gì vậy?”

“Thưa cô, ‘Thực hiện kế hoạch’ thì sao ạ?”

“... ‘Thực hiện kế hoạch’ là gì?” Cô giáo hỏi.

“Mọi người đều muốn thực hiện kế hoạch, nhưng rất ít người có thể thực sự hoàn thành kế hoạch, cho nên chúng ta cần xây dựng bản kế hoạch có thể thực hiện được. Em nghĩ, chúng ta nên triển khai một hoạt động để các bạn học sinh có thể công khai bản kế hoạch của mình với thầy cô và bạn bè, như vậy thì mỗi lần gặp nhau, ai cũng có thể hỏi thăm tình hình thực hiện kế hoạch của người kia.”

Chúng mình cùng thực hiện kế hoạch nhé!

“Hoàn thành kế hoạch như thế nào?” Cô giáo vừa gật đầu, vừa nói với các bạn nhỏ:

“Ừ, để trả lời câu hỏi của các bạn không công khai bản kế hoạch thì các bạn tham gia hoạt động buộc phải thực hiện bản kế hoạch của mình, bởi nếu không chúng ta sẽ trở thành người không thành thực.”

Bỗng chị Hye Su bĩu môi, nhìn Bong Hee bằng ánh mắt ghen tỵ. Ni Na và Na Na sợ đến mức hai mắt mở to nhìn chị Hye Su.

Cô giáo im lặng, sau khi suy nghĩ một lúc, cô vui vẻ nói: “Ý hay! Cô nghĩ đây là ý tưởng rất hay, không chỉ các bạn học sinh mà các giáo viên cũng có thể tham gia. ‘Tôi muốn trở thành vận động viên chạy ngắn cấp trường đại diện cho trường của chúng ta’, ‘Lớp chúng ta sẽ đoạt giải nhất trong cuộc thi giữ gìn môi trường xanh, sạch, đẹp’..., việc công khai này sẽ giúp cho cả thầy lẫn trò có cảm giác thi đua, cũng làm cho trường chúng ta trở thành ngôi trường có tinh thần tiến bộ. Thật là ý tưởng hay!”

Cô giáo tỏ ra vui mừng, Ni Na và Na Na cũng cảm thấy vô cùng hào hứng. “Tuần sau sẽ bắt đầu luôn, trước tiên phải dán thông báo tuyên truyền về hoạt động này trong toàn trường. À, đúng rồi! Mới đầu có thể sẽ không có ai tham gia, cho nên phải bắt đầu từ các bạn học sinh ở đài chúng ta trước. Còn nữa, có thể tặng cho các bạn tham gia một món quà nho nhỏ như đồ dùng học tập chẳng hạn. Chắc chắn chúng ta sẽ thành công.” Cô giáo nói rồi vui vẻ đứng lên.

“Cô ơi, em...” Anh Hee Jae bỗng giơ tay xin có ý kiến.

“Sao vậy? Em có sáng kiến hả?”

“Không ạ. Chỉ là, ý kiến đề xuất của ai mà được chọn là hoạt động của trường thì người ấy sẽ trở thành người dẫn chương trình của hoạt động đó luôn, đúng không ạ?”

“Đúng vậy, đây là truyền thống từ trước đến nay của đài chúng ta, cũng là cơ hội thể hiện tính trách nhiệm của mỗi cá nhân. Ý kiến của học sinh nào được chọn làm hoạt động của trường thì học sinh đó sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Các em đồng ý không?”

“Nhưng, Bong Hee chưa có kinh nghiệm gì cô ơi? Em ấy chưa đủ năng lực để đảm nhiệm vai trò của người dẫn chương trình. Hay là lần này hãy để Hye Su dẫn chương trình đi ạ.”

Bây giờ cô giáo mới nghĩ đến vấn đề này.

“Ma Bong Hee, em có đảm nhận được vai trò của người dẫn chương trình không?”

Cô giáo nhìn Bong Hee, các bạn khác cũng đổ dồn ánh mắt về phía cô bé, môi chị Hye Su bắt đầu run run.

Có thể vì là “bình chân như vại”, cũng có thể là quá trình thực hiện kế hoạch đã giúp Bong Hee tự tin hơn nên cô bé không hề do dự, trả lời rất tự tin rằng: “Vâng, em làm được ạ!”

Một câu trả lời vô cùng tự tin. Cô giáo vừa chớp mắt vừa nhìn Bong Hee nói: “Tốt, như vậy cũng được. Nhưng một mình em dẫn chương trình thì hơi mạo hiểm, nên em và Hye Su cùng dẫn nhé, như thế sẽ có sự phối hợp ăn ý. Đợi chút, cô còn phải đi hỏi ý kiến của thầy hiệu trưởng. Chúng ta không chỉ tổ chức hoạt động này ở trường mà còn phải mang tiết mục này đến tham gia cuộc thi ‘Phát thanh học sinh tiểu học toàn quốc’ năm nay nữa. Các em thu dọn gọn gàng rồi về đi.”

Cô giáo nói xong thì vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

Ai nấy đều tỏ vẻ hoang mang nhìn theo bóng cô, có lẽ vì quyết định của cô quá đột ngột. Anh Hee Jae lên tiếng: “Mọi người đều nghe thấy lời cô giáo rồi phải không? Sau này chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhé. Tuy đây là lần đầu tiên một học sinh lớp năm trở thành người dẫn chương trình nhưng các bạn lớp sáu cũng không nên vì thế mà tỏ thái độ lên mặt, cần nghe theo sự sắp xếp của Bong Hee. Dù thế nào thì Bong Hee cũng là người phụ trách chương trình lần này, mọi người đã nghe rõ chưa?”

“Rõ rồi.” Các anh chị lớp sáu miễn cưỡng đáp.

“Bong Hee, sau này em không phải quét dọn phòng làm việc nữa, hãy suy nghĩ thêm về hoạt động lần này đi nhé.”

Bong Hee vừa bước ra khỏi phòng làm việc, Ni Na và Na Na đã ôm chầm lấy cô bé.

“Bong Hee, bọn tớ biết cậu chắc chắn sẽ thành công mà.”

“Bong Hee lần nào cũng phải dọn vệ sinh bây giờ đã không cần phải làm việc đó nữa.”

Bong Hee vui mừng khôn tả, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

“Ma Bong Hee!” Bỗng từ đằng sau có người cất tiếng gọi, thì ra là chị Hye Su.

Chị Hye Su nhìn Bong Hee vẻ đầy kiêu hãnh, Bong Hee cũng không hề tỏ ra yếu đuối, cô bé nhìn thẳng vào mắt chị.

“Hợp tác vui vẻ!” Chị Hye Su bỗng vừa giơ tay ra vừa nói.

“Em cảm ơn chị!” Bong Hee đáp lại rồi nắm lấy tay chị Hye Su.

Hai chị em đều phá lên cười vui vẻ.

Hoạt động chào mừng và vị khách mời đặc biệt

Bố và Bong Goo đều ngồi ở hàng ghế đầu tiên gần khán đài. Bong Goo liên tục giơ tay vẫy chị, còn bố vừa mỉm cười vừa giơ ngón tay cái lên.

“Hoạt động chào mừng trường tiểu học Naeng Cheon”. Một khung chữ rất to được treo dọc bên cạnh cổng trường. Các học sinh bắt đầu tập trung ở hội trường.

Hoạt động chào mừng của trường tiểu học Naeng Cheon mỗi năm tổ chức một lần đã chính thức bắt đầu.

Trên sân khấu, nơi diễn ra các hoạt động chào mừng, có hai cô bé mặc váy kẻ cùng áo sơ mi màu đỏ giống nhau đang cầm micro. Trong hai cô bé, một người là Lee Hye Su còn người kia là Ma Bong Hee.

“Xin chào các bạn. Chủ đề cho hoạt động chào mừng của trường tiểu học Naeng Cheon lần này là ‘Kế hoạch’, vậy thì, tôi xin được hỏi là đã bao giờ các bạn xây dựng kế hoạch chưa? Các bạn đã thực hiện nó chưa? Hôm nay, chúng ta không chỉ được nghe kế hoạch của tất cả mọi người mà còn được xem một vở kịch cùng chủ đề, cuối cùng chúng ta sẽ mời một vị khách đặc biệt lên đây kể câu chuyện liên quan đến kế hoạch mà bản thân vị khách đó đã trải qua.” Buổi lễ bắt đầu, chị Hye Su giới thiệu ngắn gọn chương trình.

Bong Hee tiếp lời: “Trước đây mình là một người không thể thực hiện được kế hoạch, nhưng bây giờ mình không chỉ tuân thủ chặt chẽ mà còn rất thích làm theo kế hoạch nữa. Các bạn muốn biết bí quyết là gì không? Lát nữa thôi, mình sẽ nói cho các bạn biết.”

Bong Hee đứng trên sân khấu, cô bé quan sát khán đài một lúc.

Bố và Bong Goo đều ngồi ở hàng ghế đầu tiên gần khán đài. Bong Goo liên tục giơ tay vỗ chị gái, còn bố vừa mỉm cười vừa giơ ngón tay cái lên. Khi Bong Hee trông thấy bố, cô bé dường như cũng nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của mẹ.

Bỗng nhiên, đèn xung quanh tắt tối om, ánh sáng đều tập trung lên sân khấu. Vở kịch nói mang tên “Bác sỹ quản lý thời gian và căn bệnh lười biếng” bắt đầu.

Một cậu bé đang ngồi bên bàn học, nhưng cậu ta không thể nào tập trung tinh thần học hành được, cứ ngo nguậy làm mấy việc linh tinh như ăn bánh, xem ti vi, hỉ mũi, hoặc ngồi ngây ra.

Một đàn chuột chui vào phòng cậu bé, mỗi con chuột đều khoác trên mình bộ quần áo có hai chữ “thời gian”. Chuột thời gian cứ ở lì bên cạnh cậu bé chờ đợi thời cơ, mỗi khi cậu bé làm việc gì đều có tiếng “roạt roạt” vang lên, đó là tiếng chuột đang ăn một thứ gì đó.

“Ôi, ngon quá! Quả thật thời gian ngon tuyệt, đặc biệt là thời gian của trẻ con.”

“Bởi vì thời gian của trẻ con đáng quý nhất. Thời gian đã trôi qua không những mãi mãi không quay trở lại nữa mà còn không thể mua được bằng tiền.”

“Ăn nhanh lên, ăn hết thời gian mà cậu bé đã lãng phí thì thôi, tốt nhất hãy để cậu ta biến thành kẻ lười nhác!”

Chuột vừa nhảy múa vừa chạy tới chạy lui xung quanh cậu bé, chúng làm căn phòng của cậu trở nên bừa bãi, lộn xộn.

Cậu bé dần dần biến thành kẻ lười biếng, sáng nào cũng ngủ dậy rất muộn, rồi đi học muộn. Nhưng cậu lại rất tập trung và đầy khí thế khi chơi game trên máy vi tính.

Đúng lúc đó, một bác sỹ mặc áo blu trắng bước vào.

“Bác là ai?”

“Ta là bác sỹ quản lý thời gian, ta đến chữa bệnh cho cháu.”

Bác sỹ vừa bước vào nhà liền cầm chổi quét phòng khách sạch sẽ và dọn bàn học gọn gàng.

“Bàn học bừa bãi sẽ làm phân tán tinh thần, không những khiến cháu không thể tập trung học bài, mà còn lãng phí thời gian. Lũ chuột thời gian sợ nhất gọn gàng đấy.”

Bác sỹ dùng chổi quét sạch lũ chuột thời gian.

“Để ta xem xem cháu còn mắc bệnh gì nữa.” Bác sỹ đặt ống nghe lên bụng cậu bé và nói: “Ồ! Thì ra cháu mắc bệnh lười biếng.”

Lúc này, các bạn học sinh đang xem vở kịch ở dưới khán đài bỗng cười phá lên.

“Trong cuộc sống có kế hoạch thì căn bệnh nghiêm trọng nhất chính là bệnh lười biếng, một khi cháu đã mắc bệnh này thì rất khó chữa. Đa số mọi người đều mắc phải căn bệnh này nên mới không thể tuân thủ kế hoạch, một căn bệnh rất đáng sợ không thể dùng thuốc chữa được.” Bác sỹ đi một vòng trên sân khấu rồi nhìn xuống khán đài nói với các bạn học sinh: “Các cháu có biết điểm giống nhau ở những người mắc bệnh lười là gì không? Đó chính là hôm nay nằm ngủ, quyết tâm ngày mai sẽ bắt đầu làm. Nhưng đến ngày mai thì vẫn tiếp tục ngủ, sau đó lại quyết tâm cuối tuần này sẽ bắt đầu làm. Cứ như thế, một ngày biến thành một tuần, một tuần biến thành một tháng, một tháng biến thành một năm. Chỉ biết vẽ ra một kế hoạch rất hoành tráng nhưng thực tế thì chẳng làm gì hết.”

Các bạn học sinh đang cười vui vẻ bên dưới khán đài bỗng yên lặng, có lẽ ai cũng đang cảm thấy câu chuyện này thật giống câu chuyện của chính mình.

Cậu bé trên sân khấu quỳ xuống cầu xin bác sỹ: “Bác sỹ ơi, có phải cháu sắp chết không ạ? Vì cháu không biết quý trọng thời gian nên bị ông trời trừng phạt rút ngắn tuổi thọ đúng không ạ?”

“Ồ, cũng không phải hoàn toàn không có cách...”

“Cách gì hả bác? Cháu sẵn sàng thử bất kỳ cách nào.”

“Thực ra chẳng phải là chuyện gì quá khó, chỉ cần cháu dần dần làm từ những việc nhỏ nhất. Vừa bắt đầu đã lập ra một kế hoạch quá khó thì không tốt chút nào. Nên bắt đầu kế hoạch với những việc vừa đơn giản vừa dễ hoàn thành, ví dụ như trước đây lập kế hoạch mỗi ngày học thuộc lòng năm từ tiếng Anh thì bây giờ đổi thành mỗi ngày học thuộc hai từ thôi, thà mỗi ngày chỉ học hai từ còn hơn trước đây mắc bệnh lười biếng không học được từ nào. Kiên trì thực hiện thì cháu sẽ thấy tự tin là bản thân có thể làm được, rồi từ việc học thuộc hai từ tiếng Anh sẽ biến thành học thuộc ba từ tiếng Anh, rồi từ ba từ sẽ thành năm từ. Dần dần thực hiện những việc nhỏ thì mới có thể làm được việc lớn, như vậy sẽ đi tới thành công.”

“A, hóa ra là thế! Muốn chữa bệnh lười biếng thì phải bắt đầu từ những việc nhỏ và đơn giản.” Cậu bé diễn viên trên sân khấu cười vang.

Cuối cùng, cậu bé cùng bác sỹ và bảy chuột thời gian vừa hát vừa nhảy múa trên sân khấu: “Không sao, không sao! Không có thời gian cũng không sao, không sao! Có kế hoạch là sẽ không sao, không sao! Xây dựng tốt kế hoạch thì sẽ không sao, không sao! Thực ra tuân thủ kế hoạch không hề khó, không khó, không khó!”

Vỡ kịch kết thúc, dưới khán đài tất cả giáo viên cùng học sinh đều đứng dậy vỗ tay hoan hô.

“Tiếp theo, chúng ta xin mời vị khách đặc biệt lên sân khấu. Chú ấy vừa là người đã tốt nghiệp trường chúng ta, vừa là bậc đàn anh ở đài phát thanh trường, đồng thời còn chính là người dẫn chương trình Kim Ki Ho nổi tiếng toàn quốc.”

Một người đàn ông mặc comple bước lên sân khấu, chú Kim Ki Ho rất gọn gàng và phong độ, vì chú ấy thường xuyên xuất hiện trên truyền hình nên vừa lên sân khấu mọi người đã nhận ra ngay.

“Kính thưa các thầy cô và xin chào các bạn nhỏ!” Giọng nói quen thuộc vang lên trong hội trường của trường tiểu học Naeng Cheon.

“Ồ, đúng rồi!” Các bạn học sinh đều vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Lúc đó, hội trường có chút nhốn nháo, các bạn ngồi phía sau cũng đứng hết cả dậy để được nhìn chú Kim Ki Ho.

Chính Bong Hee đã đưa ra ý tưởng mời chú Kim Ki Ho, khi cô bé hỏi mẹ về chú, mẹ đã nhớ ra ngay.

Được bạn bè của mẹ giúp đỡ, Bong Hee dễ dàng có được số điện thoại của chú Kim Ki Ho. Bong Hee biết tất cả đều là công lao của “Cầm nang phép thuật thực hiện kế hoạch”.

“Thưa chú, có phải từ nhỏ chú đã rất thích tuân thủ kế hoạch không ạ?” Bong Hee mỉm cười hỏi.

“Chú không hề thích. Khi chú chưa hiểu rõ ý nghĩa của việc xây dựng kế hoạch chính là kiên trì thực hiện thì chú chẳng bao giờ tuân thủ kế hoạch cả, mãi đến khi chú tìm ra phương pháp, chú mới bắt đầu thay đổi. Lúc mới bắt đầu chú còn nghi ngờ liệu một bản kế hoạch thì có thể làm được gì, nhưng rồi chính nó đã thay đổi cuộc sống của chú. Nếu không tuân thủ một cuộc sống có kế hoạch thì chú sẽ không bao giờ có thể đứng được ở vị trí mà chú đang đứng hiện nay.”

Hye Su lên tiếng: “Chú có thể mách cho chúng cháu bí quyết thực hiện kế hoạch không ạ?”

Lúc này, chú Kim Ki Ho mỉm cười đáp: “Mục tiêu nhỏ cũng không nên bỏ qua, thực hiện mục tiêu nhỏ sẽ giúp các cháu thực hiện được mục tiêu lớn. Bản kế hoạch là bước cơ bản để thực hiện ước mơ, chính là lập ra để đón chào tương lai tươi đẹp. ‘Bản kế hoạch có phép thuật’ có thể giúp tương lai của các cháu thay đổi theo hướng tích cực!”

“Ồ, ra là vậy!” Các bạn học sinh đồng loạt vỗ tay hoan hô.

Tiếp theo là phần biểu diễn đặc biệt của chú Kim Ki Ho. Chú ấy vừa đánh ghi-ta, vừa hát như một ca sỹ chuyên nghiệp. Giọng hát của chú vang khắp hội trường, khắp ngôi trường tiểu học Naeng Cheon.

Ánh nắng mùa hè rực rỡ, rọi chiếu lên những ước mơ trong sáng của các bạn học sinh.

Thư gửi Boong Hee!

Chú Kim Ki Ho

LÀM THẾ NÀO ĐỂ XÂY DỰNG BẢNG THỨ TỰ ƯU TIÊN VIỆC CẦN LÀM?

Bong Hee, giả sử cháu có một chiếc bát, bây giờ chú có một viên đá to và vài viên đá nhỏ, một ít cát và một cốc nước, chúng ta phải làm thế nào để bỏ được tất cả những vật này vào trong chiếc bát?

Đương nhiên chúng ta phải xây dựng bảng thứ tự ưu tiên. Đầu tiên, chúng ta bỏ viên đá to vào bát, sau đó bỏ những viên đá nhỏ lên trên, tiếp theo là cho cát, cuối cùng đổ nước vào là được.

Trong quá trình xử lý công việc nếu cháu gặp khó khăn, không biết bắt đầu từ đâu, thì có thể xây dựng bảng thứ tự ưu tiên giống như ví dụ trên.

Xây dựng bảng thứ tự ưu tiên cũng có phương pháp riêng, chúng ta có thể phân chia những việc cần làm thành bốn phần, tức là làm những việc mà cháu cho là quan trọng nhất và phải hoàn thành trước, rồi làm những việc kém quan trọng hơn nhưng cấp thiết, tiếp theo là những việc quan trọng nhưng chưa cần hoàn thành ngay, cuối cùng nếu còn thời gian thì cháu có thể làm những việc không quan trọng mà cũng chưa cần gấp.

CẦM NANG PHÉP THUẬT THỰC HIỆN KẾ HOẠCH

Thời gian đã trôi qua sẽ không bao giờ quay trở lại. Hãy suy nghĩ xem nên sử dụng thời gian như thế nào để cuộc sống của bạn có giá trị hơn.

Sống có kế hoạch là nền tảng thực hiện ước mơ

Kế hoạch được xây dựng tốt không cần phải là kế hoạch gì to tát, mà là kế hoạch có thể thực hiện được. Cho dù kế hoạch lớn lao thế nào nhưng không thể thực hiện được đều chỉ là nói suông.

Ma Bong Hee, nhân vật chính của cuốn sách này cũng vậy. Ngày nào cô bé cũng đi học muộn, bị cô giáo phê bình, khiến người mẹ đang bị bệnh cũng phải lo lắng. Nhưng, sau khi tham gia lớp dẫn chương trình của đài phát thanh, cuộc sống của cô bé Bong Hee — vốn có biệt danh “bình chân như vại”, không lo lắng, không sốt ruột — đã thay đổi rõ rệt. Cô bé dần hiểu được cách thực hiện kế hoạch, cuối cùng trở thành một học sinh ưu tú của trường.

Kế hoạch giúp chúng ta hoạch định tương lai, kế hoạch giúp chúng ta biến ước mơ thành hiện thực.

Kế hoạch là một sự cam kết. Không chỉ là cam kết của mình với chính bản thân mình, mà còn với người khác. Không thể thực hiện kế hoạch tức là đã thất hứa.

Kế hoạch là sức mạnh để trưởng thành. Chỉ cần bạn có thể tự giác xây dựng và tuân thủ kế hoạch, như vậy bạn đã bắt đầu trưởng thành rồi.

Hãy cùng Bong Hee học phương pháp thực hiện kế hoạch. Chỉ cần từng bước từng bước thực hiện kế hoạch mà mình đã cố gắng xây dựng nên, thì tự nhiên, thành công cũng sẽ trở thành người bạn tốt của bạn.

Viết cho một ngày nắng đẹp!

Seo Ji Weon

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com